உ

சிவமயம்

ஓம் குஹப்ரஹ்மணே நம:

திருப்போரூர்ச்
சந்நிதிமுறைத் திரட்டும், அரும்பத வுரையும்.

மா. துரைசாமி முதலியார்
தொகுத்தது.

சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை.

1929

[விலை அணா ௫.

ஓம்

குமரகுருதாசகுருப்யோநம:

முகவுரை

" அருளா ரடிபோற்று மன்பர்க் கருள்சேய்
அருளே நமக்காதிக் கம் "—திருவலங்கற்றிரட்டு.

உயிர்களுடைய உள்ளத்திலிருந்து அவற்றை நடத்தும் பொருளே கடவுள். அப் பரம்பொருள் அணுவிற்கு அணுவாக வும், பெரியதிற் பெரியதாகவும் இருக்கிறது. அதனைக் காணக் கூடுமோ? எனின், காண விரும்பின, கூடும்; கண் டாரும் உளர். எங்கும் நிறைந்த அது - எல்லாம் அறியும் அது - எல்லாம் வல்ல அது - மனம் வாக்குக் கெட்டாத அது - நாம் காணவே உடல்கொண்டு வருகிறது; பல வ— —ரம் பெறுகிறது. அது, ஒருகால் தேவர்களுடைய — இயைந்து குமாரன எனத் தோன்றியது. அக் கு— முருகன, குகன், சுப்பிரமணியன், அறுமுகச்சிவன் என— திருப்பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறான். அவனையே வேத— '**ஸுப்ரஹ்மண்யோம்! ஸுப்ரஹ்மண்யோம்!** —ஹ்ம**ண்யோம்!**' என்று மும்முறை கூறுகிறது. முதல் வன்புராணமெனும் கந்தபுராணம், '**கலியாணகுண சீலரும் உலக குருவுமான கந்தபிரான்**', '**ஜகங்கட்குக் குருவாகிய குஹமூர்த்தி**' என்றது.

ஆகலின், அந்த தேவதேவனை முழுவதும் நம்பி அவனை ஒருவனுக்கே அடிமை யாவோர் எத்தேசத்தவராய் எக்குலத்தவரா யிருப்பினும் அவர்கள் பெற விரும்புவன எல்லாம் பெற்றுப் பிறவிக் கடலையுங் கடப்பரென்று வலியுறுத்தப்படுகிறது. அப் பெருமான அன்பர்கட்கு இணையற்ற வரங்களைத் தருவது இன்றும் கண்கூடு. முருகப்பெருமான ஸ்ரீமத் - அருணகிரிநாத சுவாமிகளுக்கு அருள் செய்ததை அந்தப் பெரியாரே,

"யாமோ தியகல் வியுமெம் மறிவுந்
தாமே பெறவே லவர்தந் ததனால்"

என்றும்,

"பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான
சும்மா இருசொல் லறவென் றலுமே
அம்மா பொருளொன் றுமறிந் திலனே"

என்றும் விளக்கியருளினர். ஸ்ரீமத் - சிதம்பர சுவாமிகளும் அப்பெருமானுடைய திருவருள் திறத்தினை,

"ஆறு சமயருந் தம்மிலொவ வாதிங் கலைவதென்னே
தேறும் அறிவின ரெல்லாம் அறிந்துந் தெளிந்திலரே
பேறு தருந்தெய்வம் யாவைக்கும் யான்பெருந் தேவனென்
வீறு முகங்கொண்டு போரூர் முருகன விளக்கியதே" [றே

"களங்கமெலா மற்றேன் கதிபுகுந்தேன் நாயேன
உளங்குளிர ஆனந்த முண்டேன—வளங்களெல்லாம்

உற்றேன திருப்போரூர் உத்தமனூர் சீர்பாத
நற்றா மரைதொழுத நான"

என மொழிந்தருளினார்.

இவ்வாறு, முருகப் பெருமானுடைய அருளைப்பெற்ற தேவரும் மனிதரும எண்ணிறந்தோராவர். அவர்கள் பெற்ற கடவுள் இனபத்தினை நாம பெறவேண்டுமானல் அவர்களுடைய உறுதியான, அனபு கலந்த வழிபாட்டினை நாமுங் கைக்கொள்ள வேண்டும. கடவுள் ஒருவனுகை இருத்தலின, நாம் வழிபடும அவனுடைய உருவமும் ஒன்றாகவே யிருத்தல் வேண்டும். அப்போதுதான் அவனுடைய திருவடியைத தியானித்தலும் திருநாமத்தைச் செபித்தலுமாகிய வழிபாடு கைகூடும. மனம் அடங்கும் பல உருவபாவனையால் அலைகின்ற மனம அடங்காது. ஒருமைப்பட்ட இவவழிபாடே ஒரு பெண்ணின பதிவிரத நடையினைப் பொருந்தும். பகதாகளுடைய பரமபதிவிரத நிலையும் இதுவேயாம். இந்நிலையினைப்பற்றி **ஸ்ரீமத் - அருணகிரிநாத சுவாமிகள்,**

"...தசைகொண்டு வேய்நத அகம பிரிந்தால
வேலாற் கிரிதொளைத் தோனிரு தாளன்றி வேறில்லையே"

என்றும், ஸ்ரீமத் - **சிதம்பர சுவாமிகள்,**

"நினையேன வேறோர் புகலிடமும
அறியேன சிறியேன நினமலனே"

என்றும, நாயேனது நல்லாசிரியா ஸ்ரீமத் - **குமரகுருதாச சுவாமிகள்,**

“வான மிடிநதுத லையில்வி ழும்படி
வம்புவந் தாலு மெனனே - அந்தக்
கானம யில்முரு கையனதி ருவருள்
கைவிட மாட்டாதே”

என்றும் கூறியருளினாகள். இதுவே நேரிய நெறியாம ; நன னெறியாம். நிற்க.

சிலர், மககளுககுள் ஒற்றுமை கருதி, ஒருவருடைய வழிபாட்டு முறையினை மற்றவாகளும் கொளவதே செநநெறி ; சமரச நெறி ; சமரச சன்மார்ககம் எனறு சொல்லுகிறாகள். அவாகள் சமரச நிலைக்கும், சமரச நெறிகளும் வேற்றுமை காணவில்லை. பலா பல வழிகளாலுஞ் சென்று ஒரு வீட்டினை யடைதலபோலப் பல சமய நெறிகளாலுஞ் சென்று அடையும் பேரினப நிலையே சமரச நிலையாம. எவவாறு ஒருவன் ஒரே முறையில் பல வழிகளிலுஞ் செல்லுதல் கூடாமையோ, அவவாறே அவன பல சமய நெறிகளிலும் ஒரே முறையிற சென்று அப்பேரினபத்தைப் பெறுதல் கூடாமையாம. இன்னும், உடல் ஓம்பு நிமித்தம் ஒவவொருவரும் வெவவேறு உணவுப் பொருள்களைக் கொள்வது ஒற்றுமைககுப் பஙகமாகாதபோது, அவாகள் உயிர் ஓம்பு நிமித்தம் வெவவேறு வழிபாட்டினைக கொள்வது எங்ஙனம் அதற்குப் பங்கமாம்? ஓர் உருவ வழிபாட்டினைக் கொண்டு பிற உருவஙகளையோ, தேவர்களையோ, அவவுருவங்களையும் தேவர்களையும் வழிபடும் மககளையோ பழிக்காதிருப்பதே உண்மைச் சமரச நெறியாம. சமயவாழ்க்கை வேறு, சமூக வாழ்க்கை வேறு

என்பதையும் அவர்கள் உய்த்துணர்வார்களாக. என்னே? உலகத்தார் யாவரும் ஒரு சமயத்தையே கடைப்பிடித்த லாகாதோ? எனின், மக்கள் ஒவ்வொருவருடைய முகமும் வேறு பட்டிருத்தல் போல அவர்கள் நினைவும் வேறுபட்டிருத்தலின், அஃதரிதாம். ஒரு சமயம் தொடக்கத்தில் ஒன்றாயிருந்து நாளேற ஏறப் பல உட்பிரிவுகளைப் பெறுவதே இதற்குப் போதிய சான்றாம்.

இனி, இறைவனுடைய வழிபாட்டிலே தோத்திரம் ஒரு பகுதியாவென்பது கவனிக்கத்தக்கது. உலகில் தோத்திரத்தைக் கையாளாத சமயமில்லை. இறைவனுடைய உருவ வழிபாட்டை நீத்து அருவ வழிபாட்டையே கொண்டுள்ள மக்களும் தோத்திரத்தைக் கைவிட்டார்களில்லை. ஆண்டவனுடைய திருவடித் தியானமும் நாமோச்சாரணமும் போலவே, தோத்திரமும் ஒரு முக்கிய பகுதியாம். உருவ மூர்த்திக்குச் செய்யும் உபசாரங்கள் பதினாறனுள் தோத்திரமும் ஒன்று. தோத்திரம் சத்த மாத்திரையா யுள்ளது. ஆகலின், ஆகாய சம்பந்தமுடையது; அழிவில்லாதது. பல ஆண்டுகளுக்குமுன் ஒருவர் பாடிய பாடல்களை அவர் பாடியவாறே நாம் இப்போது கேட்டலின் சத்தத்திற்கு அழிவில்லை; அஃது என்றும் நிலைபெற வல்லது என்று அறிகிறோம். இன்னும், நினைப்பும் அழிவற்றது; அஃது ஓரிடத்திருந்து மற்றோரிடத்திற்குச் செல்லும் என்று உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. ஆகலின், எங்கும் காதுகளையுடைய கடவுளை நோக்கி நாம் சொல்லுவனவும் நினைப்பனவும் அவனை உ

யாது போமோ? அவை நேரேசென்று அவனை அடையுமென்பதற் கையமின்று.

மக்களின உள்ளத்தை உருககும் இன்னிசை - பகுத்தறிவில்லாப் பிராணிகளையும் வசப்படுத்தும் இன்னிசை - இறைவனையும் வசப்படுத்துகிறது. பகதி வலையிற் படும் பகவான இனிய நாதவலையிலும படுகின்றான். இதுபற்றியே மேல் நாட்டுச் சகோதரர்களும் கடவுள் வழிபாட்டிலே சஙகீதத்தைக் கலந்தார்கள். நமது பெரியோர்களும் இறைவனை இயற்றமிழால் துதியாது இசைத்தமிழால் துதித்துப் போற்றினாகள். சண்முக சகச்சிரநாமம் "ஓம் ஸ்துதயேநம:, ஓம் ஸ்தோத்ராய நம" எனறு கூறுவதும், ஸ்ரீமத் அருணகிரிநாத முனீசுவரர், "முதறமிழால் வைதாரையும் அங்கு வாழ வைப்போன" எனறருளியதும் கவனிககத் தககன. இதனால், கடவுள் வழிபாடு செய்வோா பிரார்த்தனையோடு கூடிய பாடல்களை இனனிசையோடும் பாடித் துதிகக வேண்டு மெனபது பெறப்படுகிறது.

இனி, பிரார்த்தனையின அவசியத்தைப்பற்றி, ஆசிரியர் **ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாச சுவாமிகள்,**

"**அழுதபிள்ளை யேபா லருந்தும்** அதுபோலத்
தொழுதபிள்ளைக ளன்றே சுகஙகாண் குருபரனே"

என்றதும, **இயேசுநாதர்** "தட்டினால் திறக்கப்படும்; கேட்டால் கொடுக்கப்படும்" எனறதும் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கன. நமது கிறிஸதவ சகோதராகள் தங்கள் வழிபாட்டிற் பிரார்த்தனையையே பெரும் பகுதியாகவும இனறியமையாத ஒனறாகவும் கொண்டுள்ளார்கள். ஆதலினாற்றான், அவர்கள் இயற்றமிழிலும்

பிரார்த்தனைப் புத்தகங்கள் பல வெளியிட் டுள்ளார்கள். நமது பெரியோர்கள் இசைத் தமிழிலேயே இறைவன் புகழ், தங்கள் எளிமை, வேண்டுகோள் முதலியவற்றை அமைத்துப் பாடல்கள் பாடியது போற்றத்தக்கது. அது நாம் பெற்ற ஒரு பெரும் பேறும். அந் நன்முறையைக் கையாளும் பழக்கம் இப்போது பெரிதும் அருகிவிட்டது. நம்மிற் பெரும்பாலோர் தேங்காய் உடைத்துக் கர்ப்பூரங் கொளுத்தலையே கடவுள் வழிபாடாகக் கொண்டுள்ளோம்; அதனையும் நாம் அன்பிற்கு அறிகுறியாகச் செய்யாது, பெரிதுங் கைம்மாறு கருதியே செய்கின்றோம். இதற்குக் காரணம் பெரியோருடைய வழிபாட்டு முறைகளை நமக்குப் போதித்து, அவற்றிற் பழகுமாறு செய்யவல்ல நல்ல தாய் தந்தைய ரில்லாமையேயாம்.

பிரார்த்தனையோடு கூடிய தோத்திரங்கள் ஆலயவழிபாடு காலத்தில் நன்கு பாடப்படுமாயின, அவை பாடுவோர் உள்ளத்தை மாத்திரமன்றிக் கேட்போர் உள்ளத்தையும் ஒருமுகப் படுத்தி ஆண்டவன்பால் நிலைபெறுத்தும்; இல்லத்தின்கண் உண்முகமாகவோ அல்லது வெளிமுகமாகவோ பூசனை புரிவாரை அப்பூசனை தொடங்குமுன் உலக அல்லலினின்றும் இழுத்துப் பூசனையில் திருப்பும். நாம் அன்றாடஞ் செய்யுங்குற்றங்களை ஆண்டவனிடம் உள்ளவாறு கூறலும், அவற்றிற்கு மன்னிப்புக் கேட்டலும், அவற்றை மீண்டும் செய்யாமலிருக்க இறைவன் துணையை நாடலும் நல்லோர் நெறியாம். அந் நெறிக்கும் இத்தோத்திரங்கள் பொருளுணர்ந்து பாடின சாலுமென்க.

இப்போது, தாமே பாடும் வன்மை வாய்க்கப்பெறாத மக்கள் சிலர் ஒரு மூர்த்தியின் முன்னின்று அவனை நோக்கிப் பாடுங்கால் அவற்றைப் பாடியவர் எப்பொருளை யமைத்துப் பாடியுள்ளாரென்று கவனியாமலும், அவை தாம் வணங்கும் மூர்த்தியையே குறித்தனவா அல்லது வேறு மூர்த்தியைக் குறித்தனவா என்று எண்ணாமலும் பாடுகிறார்கள். பாட்டென்றிருந்தால் போதுமென்பது அன்னார் கருத்துப் போலும்! ஸ்ரீமத் - சிதம்பர சுவாமிகள் அருளிய பாடல்களுள் தமது நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தியவை சில; உலகத்தார்க்கு உபதேசித்தவை சில; இறைவன் தமக்கு அருள் செய்தவற்றை எடுத்துக்கூறியவை சில; தங்குறையிரந்து வேண்டியவை சிலவாம். இவற்றுள் திருப்போரூரின்கண் எழுந்தருளியுள்ள செவ்வேட்பரமனைப் பணிந்து பாடும் அன்பர்கள் யாவரும் பெரிதும் பயன்படுத்திக் கொள்ளற்குரியன ஸ்ரீமத் - சுவாமிகள் குறையிரந்து வேண்டிய பாக்களேயாம். மற்றைப் பாக்கள் இறை வழிபாட்டினின்றும் நீங்கியுள்ள நேரத்திலே படித்துப் பொருள் தெளிந்து சிந்தித்தற்குரியன. ஆகலின், சந்நிதி முறையினுள் **வழிபாட்டிற்குரியனவாகவுள்ள பாடல்கள் யாவும் அடங்கியதே இத்திரட்டு** இது யாவர்க்கும் பயன்படுமாறு பாடல்களிலுள்ள அரிய சொற்களைப் பிரித்தும், அவற்றிற்குப் பொருள் வரைந்தும் வைக்கப்பட்டது. கன்னெஞ்சையுங் கரைக்கவல்ல இதனை அருளிய ஸ்ரீமத் - சுவாமிகள் இறைவனுடைய திருவருளைப் பெற்றவரென்பது பெறப்படுதலின், அவ்வருள் விருப்புடையார்க்கு

இஃதோர் பெருவிருந்தா மெனபதற் கையமின்று. இதனைப் பெறுவோர் இதனாலாய முழுப்பயனையும் பெற இறைவன் அருள் புரிவானாக.

நாயேன நெடுநாள் நினைந்திருந்த இந் நற்பணியை ஒல்லையில் இனிது முடியச்செய்த திருவாளர் - திரு. வி. உலகநாத முதலியார் அவர்களுககு அடியேனது அன்பார்ந்த வந்தனங்கள் உரியனவாகும்.

சைவரல்லாத பிறரால இத்தகைய நூல்கள் பல்லாயிரக கணககிற பல மாதிரியாகப் பதிக்கப்பட்டு வெளிவருகின்றன வெனபதையும்; மாதந்தோறும் மககள பெருந்திரளாகக் கூடும் திருப்போரூரில் இந்நூலினைக காண்டல அருமையாய்விட்ட தெனபதையும், இதனை அழகாகப் பிழையிலா தச்சிட்டுப் பெருக்க வேணடுவது அவரவரகள் கடமையெனபதையும் அன்பர்கள் கவனிப்பாரகளாக.

'வல்லி உறையுள்''
சென்னை.
24—1—29.

இங்ஙனம.
மா. து.

ஸ்ரீமத்-சிதம்பர சுவாமிகள் வரலாறு

சிதம்பர சுவாமிகள் பாண்டி நாட்டிலே மதுரைமா நகரிலே பிறந்தவர். அவர் இளமையிலேயே அறிஞர்கள் வியக்க அறிவு நூல் பல கற்றுச் 'சிதம்பர கவிராஜர்' என யாவராலும் அழைக்கப்பட்டார். அப்போது, அங்கயற்கண் ணம்மையாரை அவர் வழிபட்டு வந்தார்.

பெரும்புலவராக விளங்கிய சுவாமிகளை, ஸ்ரீமத் - குமார தேவரிடத்தில் அன்புடையவராய அவிநாசிக்குச் செல்லும் வழியிலிருந்த ரெட்டியார் ஒருவர் தம் மக்கட்குக் கலைபயிற்ற விரும்பி யழைத்து வந்தார். விருத்தகிரியில் உறையும் குமார தேவர் தம்முடைய ஆசிரியராகிய ஸ்ரீமத் - சாந்தலிங்க சுவாமிகளைத் தரிசிக்க அவிநாசிக்குச் செல்லும்போது, அவர் சிதம்பர கவிராஜர் அமர்ந்திருந்த அடியா ரில்லத்திலே தங்க நேர்ந்தது. அங்கே, குமாரதேவர் கவிராஜரைக் கண்ணுற்று, அவருடைய பக்குவநிலை கண்டு ஆட்கொண்டார். கவியும் அவருடைய நிழலென இருந்து, அவர் எழுந்தருளியபோது உடன் சென்றார். இருவரும் அவிநாசிக்குச் சென்று சாந்த லிங்கரைத் தரிசித்துக் கொண்டு விருத்தகிரிக்குச் சென்றார் கள்.

சிதம்பர சுவாமிகள் விருத்தகிரியி லுறைந்தபோது அவ ருக்குக் குருவருளால் சமாதி நிலை கூடியது. அந்நிலையில் வேலவனுடைய மயிலுந் தோன்றியது. அதனை அவர் ஆசிரி யர்க் கறிவிக்க, அவர், "உம்முடைய உபாசனா மூர்த்தியாகிய அங்கயற்கண் ணம்மையார்பாற் சென்று அதன் உண்மை யுணர்க" என்றார். அவவாறே, சுவாமிகளும் ஆலவாய்க்குச் சென்று அம்மையாரை நோக்கித் தவங்கிடந்தார். அம்மையாருந் திருவுளமுவந்து தோன்றி, "நீ திருப்போரூரிலுள்ள நங்கும ரன்பாற் செல்க. அவனே உனது குருநாதன்" என்றார். சுவாமி கள் உடனே ஆலவாயை யகன்று, அம்மையாருடைய கட்ட ளையை ஆசிரியர்க் குணர்த்த விருத்தகிரி யடைந்தார். அங்கே தேவர் நிட்டையி லிருந்தமையின, சுவாமிகள் அவரை வலம் வந்து பணிந்து புறப்பட்டுத் திருப்போரூரை யெய்தினார்.

அப்போது திருப்போரூரில் ஊரென்பதின்றி எங்கும் பனங்காடே காணப்பட்டது. சுவாமிகள், ஒரு பெண்பனையி னடியிலே இறைவன் எழுந்தருளி யிருத்தலைக் கண்டு வணங்கி, பிரணவ மலைச்சாரலிலுள்ள வேம்படி விநாயகர் கோயிலிற் சென்று வீற்றிருந்தார். ஒருநாள், குமாரபிரான் ஆசிரியர் குமாரதேவரைப்போற் சுவாமிகளுக்கெதிரே வந்தார். சுவாமி கள் அவர்பால் விரைந்தோடித் தாம் மதுரைக்குச் சென்றது முதல் நிகழ்ந்த யாவும் விண்ணப்பித்து நின்றார். அதுகேட்ட பெருமான், 'நாமிருவரும் சுவாமியைத் தரிசிப்போம்; வருக' என்றழைத்துச் சென்று, தாம் எழுந்தருளி யிருக்குமிடத்திற் கெதிரே நிறுத்தி, முன் அறுமுறை இருந்து மறைந்த ஆலய

முதலியவற்றைப் புலப்படுத்தி, உண்மை ஞானத்தை உணர்த்தி மறைந்தார். ஆனந்த பரவசராய் ஆலய முதலியவற்றைக் கண்ட சுவாமிகள், விழித்ததும் பனைமரத்தின் கீழிருந்த மூர்த்தியைத் தவிர வேறொருவரையுங் காணது திகைத்தார்; முருகப்பெருமான் தம்மை ஆட்கொண்ட விதத்தை நினைத்து நினைத்து மகிழ்ந்தார்.

பிறகு, சுவாமிகள் தாம் கண்டவாறே ஆலயத்தை அமைகக முயன்று அவ்வாறே அமைத்தருளினார்; நறுமணமிக்க கடப்ப மாலையைப் புனையும் ஐயனுக்குச் சந்நிதிமுறை யென்னும் நறுந்தமிழ் மாலையைச் சாற்றினார்; திருவிழாக்கள் பல செய்து மகிழ்ந்தார்; தம்மை நாடிய பலர்க்கும் இறைவனருள் கொண்டு நோய்முதலிய விலக்கினார்.

இவ்வாறிருந்த ஸ்ரீமத் - சிதம்பர சுவாமிகள், பின்னர், சிவசங்கரதேவர் என்னும் சீடர்க்கும் திருவருணைச் சோணசல தேவர்க்கும் அருள் செய்து, ஒரு வைகாசிப் பௌர்ணமியிலே முருகப் பெருமானுடைய திருவடி நீழலெய்தினார்.

உ

சிவமயம்

ஓம் குஹப்ரஹ்மணே நம:

திருப்போரூர்ச்

சந்நிதிமுறைத் திரட்டும், அரும்பத வுரையும்.

வெண்பா

(நேரிசை)

வேதாந்தச் சென்னி மிசையிருக்குந் தெய்வமே
போதானந் தச்சுடரே புண்ணியனே—நாதாந்த
இனபத்தைக் காட்டி எனையளிப்பாய் போரூரா
துனபத்தை யெல்லாந் துடைத்து. (க)

சும்மா இருவெனச் சொல்லப் பொருளொன்றும்
அம்மா அறிந்திலமென் றனறுரைத்த—எம்மான
அருண கிரிநாதன் அனுபவநா யேறகுக
கருணைபொழி போரூரா காட்டு. (உ)

க. சென்னி - முடி. போதம் - ஞானம்.

தஞ்சமென வந்துன் சரணடைந்த நாயினேனை
வஞ்ச மனநினைவால் வாடினேனை—வஞ்சமன
நீக்கித் திருப்போரூர் நின்மலா நின்னடிமை
யாக்கி யெனையாளு வாய்.

உன்னடிமைக் கேவிரத முற்றசிறி யேன்மனமுன்
பொன்னடிமைக் காகாத பூணுமோ—நின்னடிமை
யாக்குதற்கும் போரூரா அணிநகராய் நாயேனைக்
காக்குதற்கும் உன்றன் கடன்.

தீனமனம் போக்கிச் சிறியேனுக் குன்னருளுக்
கானமனந் தந்தெனையாளுவாய்—ஞானபர
முத்தாநம் போரூர் முருகாவென் ஆருயிருக்
கத்தா கருணை லயா.

ஆனந்தத் தேனிருக்கும் ஆறுமுகக் கற்பகமே
ஈனந்தீர் போத இரவியே—தேனுந்து
நீபத் தொடையாய் நிகழ்போரூர் ஐயாவென்
தாபத் திரயந் தவிர்.

---

௩. தஞ்சம் - அடைக்கலம். சரண் - திருவடி.

௪. அடிமைக்கே - அடிமையாதற்கே. பூணுமோ - புமோ.

௫. அத்தா - இறைவனே.

௬. ஈனம் - சிறுமை. இரவி - சூரியன். உந்தும் - சி
நீபம் - கடம்பு. தொடை - மாலை.

(மாலை)

நாயேனுன சீரடிககு னைகல்ல செய்தாலும்
பேயேன இழைத்த பெரும்பிழையை—நீயே
பொறுததாள்வ துனகடனமை போரூரா எனனை
ஒறுத்தால் எனக்கார உறவு. (எ)

விதிவழியே நினறுன மிளிரகமலத் தாளை
மதிதழையும் அனபால் வணங்கிக—கதிதழையும்
அனபரைப்போல் வேடம் அணிந்துநின்றேன போரூரா
வனபருக்குள் வனபனேனை வந்து. (அ)

மயககமெலா நீங்கியுனறன மாமலாததாட் கீழே
இயககமறு வாரிதிபோ லெனறே—தியக்கமறு
பேரானந் தம்பெறுவேன பேணுதிருப் போரூரா
சீராரு தேவா தெளிநது. (கூ)

எ. ஒறுததால் - வெறுத்தால்.

அ. மிளிர் - விளங்கும். மதி தழையும் - அறிவில தழைக்கும். கதிதழையும் - முததிநெறியில் செல்ல அமைந்த. வனபா - கடினமன முடையவா.

கூ. இயககம் - சலனம். வாரிதி - கடல். தியக்கம் - சலனம். பேணு - யாவரும் விரும்பும். தெளிந்து - தேவரீரை இறைவனெனத் தேரந்து.

அளகையர்கோனை வாழ்வும அனங்கன்போல் ஏரும்
அளகவட மீனபோல அணங்கும்—உளமதனில
உன்றனை கைவிட்டு உனைப்பிடித்தார் போரூரா
என்றேதரவு கொண்டே னியானே. (௰)

மெய்ப்பொருளா நினனை விருமபியினப மேவாது
பொய்ப்பொருளை நாடியிடரப போக்கேனைச்—செப்பரிய
மட்டழகார் சோலை மலிந்ததிருப் போரூரிற்
கட்டழகா காத்தாள் கடன. (௧௧)

இருளிற கிடநத வெனையனறே தூககி
அருளைத் தரத்தனுவே யாகி—தெருளுற்றுந
தநதவனீ மற்றவையைத் தநதருபோல நிற்கின்றல
எநதவகை போரூ ரனே. (௧௨)

அருளே வடிவாகி ஆனந்த வாரிப்
பொருளாயா னெனனதெனல போமோ—மருளேதும்
இல்லானே போரூர் இறைவனே நாயேற்கு
நல்லானே சொல்லாய் நயந்து. (௧௩)

---

௧௦. அளகையர்கோன - குபேரன. அனங்கன் - மனமதன. ஏர் - அழகு. அளகம் - கூந்தல். வடமீன் - அருந்ததி. அணங்கு - பெண்.

௧௧. இடர் - துனபம். மட்டழகு - தேனின் பொலிவு.

௧௨. தனு - உடல்.

௧௩. மருள் - மயக்கம். நயந்து - விரும்பி.

கண்ணிற் கருமணியே கற்பகமே கறறோரகள்
உண்ணிறகும ஓரொளியே ஓரபொருளே—எண்ணிற்கும
போரூர் இறையேபுனிதநிறை ஆனநதச
சீரூரில் நாயேனைச் சோ (கச)

ஐமபொறியாற போகம அயினறாலும நாயேனுன
செமபதுமத தாளிணையே சிநதிகக—உமபருககுங
காணவரி தாமினபங காணத்தென போரூரா
பூண அருளே புரி. (கரு)

அனபெலா நினபாலே யாககி அடியேனுன
இனபெலாம உண்டிங கிளைப்பாறக—கொனபுனைவேற
கையாதென போரூரிற் காஙகேயா வீடுதவும
ஐயாநீ கணபாரத் தருள். (கசு)

நீலக கடனமுகட்டில் நேருதய சூரியனபோற
கோலக கலாபக குரகதமேற்—சாலவுநீ
தோனறி அடியேன துயரதீரப் போரூரா
ஊனறிஅடி யெனமுடிமே லோநது (கஎ)

எதுபிழை செய்தாலும எழையேனுக கிரஙகித
தீது புரியாத தெயவமே—நீதி

கரு. அயிலல - நுகாதல். உமபா - தேவா. பூண - சோ.
கசு. கொனபுனை - அச்சம விளைககும.
கஎ. முகடு - உசசி. கோலம - அழகு. கலாபம - மயில. குர
கதம - குதிரை.

தழைக்கின்ற போரூர்த் தனிமுதலே நாயேனைப்
பிழைக்கின்ற வாறுநீ பேசு (கஅ)

முக்கரணத் தாலு முசியா துனைப்பணியுந்
தக்கவர்கள் தாள்தா மரைமீது—புக்கபொடி
ஒன்றினும் என்சென்னிக் கோரணியாப் போரூரா
சென்றுறுவேன் வீடு தெளிந்து (கக)

கலங்கினேன் கண்ணீருன் கையால் துடைத்தே
அலங்கிலேவே லாறுமுகத் தையா—புலன்கரணங்
கண்டறியா இன்பங் கடையேற்குப் போரூரா
உண்டறியத் தந்தாள் உவந்து. (உ0)

உரகபடந் தாக்கி உதறுபசுந் தோகைத்
துரகமிசைத் தோன்றுஞ் சுடரே—பரகதியில்
வாழ்ந்துய்ய நாயேன் வளமைதரும் போரூரா
சூழ்ந்தருளாய் சாலத் தொடர்ந்து (உக)

கஅ. தனி - ஒப்பில்லாத. ஆறு - வகை.

கக. முக்கரணம் - மனம், வாக்கு, காயம். முசியாது - வருந்தாது. சென்னி - தலை. அணி - ஆபரணம்.

உ0. அலங்கு - விளங்கும் புலன் - ஐம்புலன். கரணம் - அந்தக்கரணம்.

உக. உரகபடம் - பாம்பின் படம். தோகைத் துரகம் - மயிலாகிய குதிரை. பரகதி - முத்தி. சூழ்ந்தருளாய் - கருணை செய்யாய். சால - மிகவும்.

ஞூக்குமையாம வாக்குந் துனியா னவவுடலும்
நீக்கரிய னனபோத நெஞ்சமே—போக்கி
இருந்த படியிருக்க வெனறுபோ ரூரா
திருந்தவரம் பாலிப்பாய் செப்பு. (உஉ)

மரகத மாமலைமேன மாணிக்க வெற்புத
திரகதமாயத தோனறுந் திறம்போல்—வருமுனது
காட்சியினை நாயடியேன கண்டுதொழுத தந்தருளாய்
மாட்சிதரு போரூரா வந்து. (உரு)

ஆனந்த மாகடலே ஆரா அமுதமே
மோனந் தருஞ்சுடரே முத்திவிதததே—தேனந்து
கஞசமலர் வாவிக கனபோரூர் ஐயாநீ
தஞ்சமெனைக காத்தாள் சரண். (உச)

உஉ. துனி - நடுக்கஞ் செய்யும. போதம - தற்போதம் நெஞசம் - மனம இருநதபடி யிருததல் - மௌன நிலையில் இருததல

உரு வெறபு மலை. திரகதமாய் - நிலையாக மாட்சி - பெருமை

உச. ஆரா - தெவிட்டாத. நந்து - பொழியும். கஞ்சம் - தாமரை வாவி - தடாகம். கன - பெருமை யமைந்த. தஞ்சம - பற்றுககோடு. சரண் - அடைககலம்.

ஆம்பல்வாய் விள்ள அடியார் கரகமலங்
கூமப வுதிக்குங் குளிர்மதியே—தேமபி
அழுதபிள்ளைக காயபோல் அருட்போரூர் ஐயா
தொழுதவெறகு நீயே துணை. (உரு)

எனசெயலாயத் தோனற இருட்டிரோ தம்புரிந்தாங்
குன்செயலாயத தோனற ஒளியருள்செய—துனசெயலால்
எனபோதந் தோனறு துன இனபாரப் போரூரா
உனபோதந தந்தாள உவந்து. (உசு)

திருவடிககே தோனறுஞ சிறியேன துயரம்
ஒருவருக்குந் தோனறுதென னுள்ளே—சருவியெனை
இந்நாளும் வாட்டுமெ இடாகளையப போரூரா
நனனுளிந் நாளா நயந்து. (உஎ)

ஆசையும் அனபும் அபிமா னமுமுனது
பூசையிலே வைககாது பொயக்காளாய்ப்—பேசரிய
பெண்ணாசை யாதி பிடிததுழனறேன் போரூரா
எண்ணாது நினனை யிருந்து. (உஅ)

உரு. அடியாா வாய ஆமபல் விள்ள - அடியவா வாயாகிய ஆம்பல் மலரவும. கர கமலம் கூம்ப - கைகளாகிய தாமரைகள் கூம்பவும். மதி - சநதிரன. ஆய - தாய். எறகு-அடியேனுக்கு.

உசு. என போதம் - எனது சீவபோதம உன இன்பு ஆர - உனது பேரினபத்தை நுகர. உன் போதம் - உனது சிவபோதம். உவந்து - மகிழ்ந்து.

உஎ. சருவி - கலந்து. நயந்து - விரும்பி.

தீயவனை என்குற்றந் திருவுளத்தில் நாடாதென்னைத்
தாயனைய போரூர்ச் சரவணா—தூயசுக
வீட்டுக்குள் வைப்பாய் வினையேனைப் பொய்க்காயக்
கூட்டுக்குள் வைக்கேல் குறித்து (௨௯)

கருப்புச் சிலையானுங் கைகூப் பழகா
பொருப்புச் சிலையான புதல்வா—விருப்புற்ற
என்னெண்ணத் தின்படியே யீந்தருளாய் போரூரா
உன்னெண்ணத் தின்பாய் உவந்து (௩௦)

நாடுதனி லேயுழலு நாயேனை வாவென்று
வீடுதனில் வைக்க விரும்புவாய்—பீடுதரு
காட்சியே போரூரிற் கற்பகமே ஆருயிர்க்கோர்
சாட்சியே உன்னருள் சரண். (௩௧)

என்றும் அபிமானம் ஏழையேன் மீதுவைத்து
நன்றுபுரி யுங்குமர நாயகா—இன்றுசுக
பூரணத்தில் நாயேனை புகவைப்பாய் போரூர்வாழ்
காரணத்தாய் உள்ளே கலந்து (௩௨)

---

௨௯. நாடாது - நினையாமல். குறித்து - திருவுளத்திற் கருதி.

௩௦. கருப்புச் சிலையான் - மன்மதன். பொருப்புச் சிலையான் - சிவபெருமான். கருப்பு - கரும்பு. சிலை - வில். பொருப்பு - மலை. ஈந்தருள் - திருவடியைத் தந்தருள்

௩௧. பீடு - பெருமை. ஆர் உயிர் - அரிய உயிர். சரண் - புகலிடம்.

கைவிட்டால் நாயேனைக காப்பா ரொருவரில்லை
பொய்விட்டார் போற்றுமெய புனிதனே—மையிட்ட
கண்ணார் இருவர் கலந்த புயத்தழகா
தண்ணார் போரூரா தரித்து. (௩௩)

மெய்யடியார் போல மிகநடிப்பேன மெய்யடியார
செய்யடிமைத தொண்டேதுஞ் செய்திலேன—பொய்யடியேன
உன்னுட் கமலபதத துள்நிறையப் போரூரா
என்னாட் கிடைக்கு மெனக்கு. (௩௪)

நோயுற் றடாமல் நொந்துமனம் வாடாமற்
பாயிற் கிடவாமற பாவியேன—காயத்தை
ஓர்நொடிக்குள் நீக்கியெனை யொண்போரூ ரையாநின்
சீரடிக்கீழ் வைப்பாய் தெரிந்து. (௩௫)

கோது படாத குணஞான சாரமே
ஏது படிறே னிழைத்தாலுந்—தீதாகக
கொள்ளாது போரூரக குமரவேள் நாயேனை
எள்ளாது காத்தாள் இனி. (௩௬)

---

௩௩. தரித்து - தாமதித்து. (தரித்து கைவிட்டால் எனக் கூட்டுக.)

௩௪. செய்திலேன - செய்தறிந்திலேன. நாள் - அன்றலர்ந்த. உள் நிறைய - எனதுள்ளத்தில் நிலைபெற.

௩௬. கோது - குற்றம். சாரம் - கடல். படிறு - வஞ்சகம். எள்ளாது - இகழாது.

மருளுடையேன செயதபிழை வண்போரூா ஐயா
அருளுடைய நீபொறுத்திங் காளாய—தெருளுடையாய்
வேறுதுணை காணேனை வினையேன தனககுரிய
ஆறுதுணை ஆறு னனம். (௩எ)

பஞசரத்தின் மூடிவைதத பைஙகிளிபோல் நாயேனை
அஞ்சிரததக கூட்டி லடையாதே—விஞசும்
அருளொளியிற் சேர்த்தி யமுதூட்டி வைப்பாய
தெருளொளியே போரூரா தேர்ந்து (௩அ)

எப்போதும் எனமுடியுன இணபத திருப்பாத
மெய்ப்போதின கீழிருகக வேண்டுமே—மெய்ப்போத
வேதா வணங்கவரும வித்தகா போரூரில
நாதா மயில்வா கனே (௩௯)

கனறழைக்கு முனனே கருதிவரும ஆப்போல
நினறழைககு நாயேற்கு நேர்தோனறி—ஒனறினுக்கும்
அஞசாதே வாவென றழைப்பாய்தென போரூரா
எஞ்சாத பேரருளால் இனறு. (௪௦)

௩எ. மருள் - மயக்கம் வண் - வளம வாயந்த. தெருள் - தெளிவு. ஆனனம் - முகம

௩அ. பஞ்சரம - கூடு. அஞசு இரத்தக்கூடு - சாக்கிர முதலிய ஐந்தவத்தைக ளமைந்த உதிரம் நிரம்பிய கூடு. விஞ சும் - மிகக. தேர்ந்து - அடியவனைகத் தேர்ந்து.

௩௯. போது - மலா. மெய போத வேதா - மெய்ஞ் ஞானத்தை யடைய வேணடிய பிரமன.

ஊழுக்கா ளாகி உறுபோக மேகருதிப்
பாழுக குழைநதத படிறனை—ஏழுககுட்
போகா வகைபுரியாய் போரூரா பனனிரண்டு
வாகா வடிவே லவா (சுக)

ாண்டுலகில உனனை இணங்கறியா நாயேனை
ஆண்டருள்போ ரூரவேல் அரசனே—மாண்டு
பிறவாமல் உனறன பதப்பூப் பெருநதேனை
இறைவா எனககருள்நீ இனறு. (சஉ)

வெண்டுறை

(சினன கட்டியம்)

சூராமுனிவர் உலகாபணி பாதா !
சுகசொருப நிசகலைவி நோதா !
பாஅறிவை அறியவருள் போதா !
பாவதிக சமரபுரி நாதா ! (சங)

சுக. உறு - மிகக படிறன - வஞசகன. ஏழுககுள் - ஏழு நரகங்களுக்குள். வாகா - புயங்களை யுடையவனே.

சஉ. இச்செயயுள் சில பிரதிகளில மிகுதியாகக் காணப் பட்டவைகளு ளொனறு.

சங. நிசகலை - மெய்ஞ்ஞான நூல். பா அறிவு - சிவ உணர்ச்சி போதா - ஞானனுக்கிரக முடையவனே. பாவு அதிக - புகழில் மேம்பட்ட.

குறவர்மகள் தழுவுமணி மாரபா !
குலவுபரி பூரணசொ ரூபா !
நறவுபரி மளநிறையு நீபா !
நயசமர புரிமருவு பூபா ! (சச)

நெட்டோ சூரசங காரா !
நிதநமிடு பச்சைமா யூரா !
விட்டொளிரும் வச்ரகே யூரா !
வித்தகர்து தித்தபோ ரூரா ! (சரு)

குஞ்சர முகற்கிளைய கோவே !
கொஞ்சியுமை முத்தமிடு பூவே !
தஞ்செனநி னைக்குமவா தேவே !
தண்சமர நற்பதியில வாழ்வே ! (சசு)

ஆறுமதி சூடியருள் பாலா !
ஆறவரு ளாறுமுக வேலா !
தேறுகலை பேசுகுண சீலா !
சீரசமர மாநகரி லீலா ! (சஎ)

சச. குலவு - எங்கும் விரவிய. நறவு - தேன. நய-நனமை வாய்ந்த. பூபா - இறைவனே.

சரு. நெட்டோ - யாவருங் குறைகூற விளகக்கும். நிதநம் - நடனம.

சசு. குஞ்சரம் - யானை. கோவே - இறைவனே. தண் - குளிர்நத.

சஎ. ஆறு - கங்கை. மதி - சந்திரன். ஆற - அடியவர் துனபம் நீஙக. தேறு - அடியவர் தெளிதற் கெல்லையாகிய. லீலா - திருவிளையாட்டை யுடையவனே.

தேவர்கள் மனோபயங்க ரனே !
சேவலங் கொடியாடு கரனே !
மேவுகுங் குமவாச வுரனே !
வீறுசெம் போரிவாழ் பரனே ! (சஅ)

தெய்வசிந் தூரமருவு தோளா !
திவயமங் களநிலவு தாளா !
பொய்வருந் தேவாமண வாளா !
புண்ணியபோ ரூர்வருக ளாளா ! (சகூ)

பலகலைப் பரவையந் துறைவா !
பரமனுக குபதேச இறைவா !
தலைமையிற் குறையாத நிறைவா !
சமரநற் பதிமேவு பொறைவா ! (ருo)

மலயத்தின் முனிவரு ரியனே !
மலமட்ட ஞானகு ரியனே !
தலமெச்ச மேவுசீ ரியனே !
சமரப்பு ராதிவீ ரியனே ! (ருக)

சஅ. பயங்கரனே-பயநகுடியேறச் செய்தவனே. உரனே-திருமாரபையுடையவனே. செம்மை வீறு - நடுநிலைமை நிகரின்றி வீற்றிருக்கும்.

சகூ. சிந்தூரம் - யானை. பொய்வரும் - ஒருகால் அழியும்.

ருo பரவை - கடல். துறைவா - துறையா யுள்ளவனே நிறைவா - பரிபூரணனே. பொறைவா - சாந்தகுண சீலனே.

ருக. மலயம் - பொதிய மலை. ஆரியன் - குரு சீரியன - சிறப்பை யுடையவன்.

ஐங்கரற் கிளையமக மேரே !
அம்புவிக கினிமைதரு சீரே !
சங்கரக கீடவுளணை தாரே !
தணடமிழ்ப் போரிவரு காரே ! (ருஉ)

இமயமக ளுதவுகுண மலையே !
இதயவனு பவமுரைசெய கலையே !
சமயமுழு வதுங்கழு நிலையே !
சனனகட லரைவாரும வலையே ! (ருங)

நவவீரர் பணிபாத தேவே !
நனிபூத கணநாதர் கோவே !
தவமேவு பெரியோர்கள் வாழ்வே !
தடமேவு போரிவாழ் காவே ! (ருச)

நீலகக லாபமயில் வீரா !
நீபதது மாமலாகொள் தாரா !
கோலததி யாகமெகம பீரா !
கோதற்ற நாதபோ ரூரா ! (ருரு)

ருஉ. தாரே - மலர் மாலையே.

ருங. உரை செய் - அனுககிரகஞ் செய்யும். கடல் அரை வாரும் - கடலிலழுந்தும உயிர்களை வாரிக் கரையேறறும்.

ருச. காவே - கற்பகச் சோலையே.

ருரு. கோலம் - அழகு; தியாகம - கொடை.

வெடியத் தொனித்தசே வலனே !
 மிகுகொக்கை அட்டவே லவனே !
படிமெத்த மெச்சுபா. வலனே
 பரமற்கு ரைததநா வலனே ! (ருசு)

கருணைதரும் ஆறுமுக மதியே !
 கனதேவா சேனைதி பதியே !
தருணவள மாருத நிதியே !
 சமரபுரி வாழ்சுகோ ததியே ! (ருஎ)

மாரவேள் வெநிடவரு சுந்தரா !
 மாகர்கோ னுதவுதெய்வ சிந்துரா !
கோரசூரப் பகையையடு தந்திரா !
 கோதிலா ஆறுலிபி மந்திரா ! (ருஅ)

கவலைவெயில் அறவீசு கனமே !
 கருதடியா நசையான தனமே !
சிவனமரும அணைதுயிலும் அனமே
 திகழ்போரி அடைவோாகள் இனமே ! (ருகூ)

ருசு. வெடிய - அண்டமுகடு பிளவுபட. கொககு - மாமரம். அட்ட - பிளந்த. படி - நிலவுலகம்.

ருஎ. தருணம் - பாலபருவம். உததி - கடல்.

ருஅ. மாரவேள் - மனமதன். வெநிட - புறங் காட்ட. மாகர்கோன் - இந்திரன.

ருகூ. கனமே - மேகமே. மருமு அணை - மார்பாகிய மெத்தை. அனமே - அன்னமே.

ஆசிரியப்பா

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

(மட்டு விருத்தம்)

ஆதரவா யடியவருக கருள்சுரக்கும் ஐங்கரத்தோன
அனபு கூர்ந்து
மாதவமே யெனவழைததுப் புயததணைககத திருவுளதது
மகிழுங் கோவே
ஏதமுற தடியேனைக காததளிப்ப துனகடனும்
இசைபப தென்னே
போதமலர் கற்பகமே போரூர்வாழ் ஆறுமுகப்
புனித வேளே. (௩௦)

மயக்கமிடர் காணுமின மலர்ப்பாதப் பேரொளியில்
வயங்கா நினற
இயககமறும ஆனந்தக கடல்படிவ தெந்நாளோ
ஏழை யேனே
நயககுமணப் பைம்பூவே நாகாபர வியகோவே
நறவே காவே
புயற்கருணை பொழிதேவே போரூர்வாழ் ஆறுமுகப்
புனித வேளே. (௩௧)

---

௩௦. ஏதம் - குற்றம். கற்பகம - கறபக தரு

௩௧. வயஙகல் - விளங்கல். நயக்கும் - யாவரும் விரும்பும். நாகர் - தேவர். பரவல் - வணங்கல் புயல் - மேகம்.

மங்கியுமுற பவித்துமுழல வலவிடரிற் புகுதாயல
மதியி லேனை
இங்குனது பதநிழற்கீழ் வைத்தியே லுய்வேன்மற
றேழை யேனே
கொங்கலரும பைங்கூந்தற குறமாதின கணவாளண்
குணவா சூழந்த
பொங்காளி பணபாடும் போரூாவாழ ஆறுமுகப்
புனித வேளே. (கஉ)

இல்லாதான வள்ளலா யுள்ளானே யிரவாமுன
ாதல போலும
நல்லானே உனதுபதம விரும்பாதேன ஆயிடினும
நலக வேண்டுங
கல்லாத புல்லியாபோல் தேகபோ கம்விரும்பிக
கலஙகா நின்ற
பொல்லாதேன பிழைபொறுககும் போரூாவாழ ஆறுமுக
புனித வேளே. (௩௩)

ஊமாகண்ட கனவினைபபோல உரைப்பரிய சிவாநுபவம
உணரா நின்ற
காமருஞா னிகளபரவும உனதுசே வடிநாயேன
காண்ப தெனறோ

கஉ. மதி - அறிவு உயகேன - பிழைப்பேன. கொஙகு
அலரும் - மகரந்தம பரநத. பொங்கர் - சோலை. அளி - வண்டு
௩௪. காமரு ; காமம + மருவு - விருப்பமிகக.

தேமருவு மலர்க்கூந்தல் தெய்வஇளம் பிடிநோக்கஞ்
　　சேருந் தோளாய
பூமகளுக கணிகாட்டும போரூர்வாழ் ஆறுமுகப்
　　புனித வேளே. (௧௪)

மடமைசெறி புலைநாயேன மனந்திருததித திருவடிககீழ்
　　வைகக என்றுங்
கடனுனக்கே யாயிருகக அடிக்கடியிங குறைப்பதெனனே
　　கடையனேனே
சுடரனைய செழுஞ்சூட்டுப் பல்பொறிச்செஞ் சிறைச்சே
　　துவசத தோனே [வல்
புடவியிடர் தீவிரததாளும் போரூர்வாழ் ஆறுமுகப்
　　புனித வேளே (௧௫)

(குறுஙகழிநெடிலவிருத்தம)

இமயப் பிடிபா லுதவக கனிவா
　　யிடைவைத துமிழ்சிறுவா
திமிரத திரளாம அசுரக கொடியார்
　　சிதையத தொடுமஅயிலாய

---

௧௪. பிடி - பெண் யானை அணிகாட்டும - பொலிவுதரும.

௧௫. சூட்டு - உச்சிகொண்டை பொறி - புள்ளி. சிறை - சிறகு. துவசம் - கொடி. புடவி - பூமி

௧௬. இமயப்பிடி - பார்வதி. உமிழ் - உண்டு தேககிய. திமிரம் - அஞ்ஞானம். கொடியார - தீவினையாளர. அயில் - கூரியவேல்.

நிமலச் சுகபா ரணமெற் கினிநீ
நிகழ்வுற் றினிதருளாய்
சமரச் சிறைமா மயுரப°பரியாய்
சமரப் பதியானே. (௧௬)

கடவுட் பிடிகா னவாநற் கொடிசூழ்
கனகக கிரியனவா
மடமைச் சிறியேன் இடரைக களைவான
வனசப் பரிபுர தாள்
இடைவைத் தினியாள் நடனச் சிறைமா
மயிலுக கெழில்நிருபா
தடவெற் பழகா தணிகைப் பதியாய்
சமரப் பதியானே (௧எ)

நிகழ்குக் குடநீள் விருதுப் பரமா
நிமலக குலமுருகா
புகல்பற றிடநீ யலதெற் குளதோ
புகழ்மிக குளகுகவேள்

---

௧௬. நிமல சுக பாரணம - சுதத சிவானந்த போகம். சமர - போாபுரியவல்ல மயுரம - மயில். பரி - குதிரை.

௧எ. கடவுட்பிடி - தெய்வயானையம்மையார். கானவா நற்கொடி - வள்ளியம்மையாா. கனககிரி - பொனமலை. அன - ஒததத வனசம் - தாமரை. பரிபுரம் - சிலம்பு. எழில் - அழகு. நிருபா - அரசனே.

௧அ. குககுடம் - கோழி.

ககனச் சுராமா முனிவர்க் குழுமா
நிலர்கைக் கணிசரணு
தகரப் பரியாய் அயிலவேற் படையாய்
சமரப் பதியானே. (சுஅ)

மனதிற் கினிதா நினைவிற் படிநான
மயலுற் றிடருறவோ
உனதற் புததாள பணியப் பெறவோ
உரைசிற பரைகுமரா
கனகப் பெருமால் வரைவிற் பரனர்
கருதச் செவிபுகல்வோய்
சனரைச் சுகவீ டுறவைத் தருள்வோய
சமரப் பதியானே. (சுகூ)

மூமலக குழுவோ டியைபொய்க கடமே
முடுகித தொடர்வுறவே
சுமைமிக குறுவோன இடருற் றனனமா
சுகமவைத தெனையினிதாள்

சுஅ. ககனம - விண்ணுலகம. தகரம-யாடு.

சுகூ சிறபரை - பாாவதி. மால்வரை - பெரியமலை. கருத - நன்குமதிகக. சனர் - மக்கட் பிறப்பினா.

எ0. குழு - கூட்டம். கடம் - சரீரம். முடுகி - மிக்க விரைவாக, தொடர்வுற- நீங்காது எடுகக.

கமலப் பதனே கனகப் புயனே
கருணைத திருமுகனே
சமரக கணநாகரகளுக கிறைவா
சமரப் பதியானே. (எ௦)

நிலவுச் சடையான உதவுந தமனே
நிமலைக கெழில்மகனே
உலகுக கரசே அமரரக கரசே
உயிருக் குயிரெனவே
பலசொற் புனைபா அதனிற் புகழே
பகாதற் கினிதருளாய்
சலசத திருமான் இலகிக களிகூர
சமரப் பதியானே (எக)

குவளைக் கணிஞர குயநச் சியமா
கொடுமைச் சிறியவனேன
அவலக் கடையேன உனதற் புததாள்
அடையக கருதுதியோ

எ௦. கணநாகர் - சிவகணங்கள்.

எக நிமலை - உமாதேவி. சலசத திருமான இலகி - தாமரை மலரில் வசிக்கும் திருமகளைப்போல் விளங்கி.

எஉ. கணிஞர் - கண்ணையுடையவர். குயம் - தனம் நச்சிய - விரும்பிய அவலம் - வீண்.

நவசித திரகேழ் ஒளிசுற் றியமேல்
நடனக் களிமயிலோய்
தவளக் கரியாய் பழனிக கிரியாய
சமரப் பதியானே. (எ௨)

பொருநைக குலநீள் வரையில் தவமே
புரிமெய்க குறுமுனிபால்
இருளுக கொருகு ரியனிற் குருவாய
எதிருற றருள்புரிவோய
மருளூற் பவவா ரிதியிற் புகுதா
வகையெற குரைபுகலாய
தருணிச் சிறுவா வருணக குமரா
சமரப் பதியானே. (எ௩)

பால்மதி வேணியர் மாலதொழு நாயகா
பரிவுடன அருள்யானை
தானவா வாவென அஙகை விரிததழை
சகலக லைப்பிள்ளாய
தேனமலி சுவையென எஙகுநி றைந்துள
சிற்சுக வாரியிலே
யானமுழு குறுமொரு காலமும் உளதுகொல்
அருள்போ ரூரானே (எ௪)

எ௨ கேழ் - நிறம. தவள கரி - வெள்ளை யானை; பிணிமுக மெனனும பெயருடையது

எ௩. பொருநை - தாமிரபர்ணி. குலம் - சிறப்பு. வரை பொதியமலை. தருணி - பாரவதி. வருண - செந்நிறமுடைய.

எ௪. வேணி - சடைமுடி வாரி - கடல்.

மூபுரம் எரிகொள ஓர்நகை புரிதரு
முககணன் மடிமீதே
நூபுரம் ஒலிதர ஆடிய துணையடி
நோனமைந்த ருஞ்சிறுவா
மாபுர மூவகை மேலெழும ஒளியிடை
மனனுவ தெனறடியேன
ஆர்புரி நூலொளிர் மார்பக வேலவ
அருள்போ ரூரானே. (எரு)

நூல்வகி ரனவிடை மாதுமை மகிழ்வுற
நுவலரு மழலைமொழிப்
பால்வழி நாநனி பேசிய மூவிரு
பவளத திருவாயா
மால்வழி விலகிநன னூல்வழி செலுமுளம
மருவுவ லோசிறியேன
ஆல்வயின இலைதுயில் வோனமகிழ் மருமக
அருள்போ ரூரானே. (எ)

எரு. துணை அடி - இரண்டு அடி. நோனமை - பெருமை. மூவகை மாபுரம் - அககினி, ஆதிதத, சோம மண்டலங்கள். மனனுதல் - நிலைபெற் றிருத்தல்.

எசு. நுவல் அரும் - சொல்லுதற்கரிய. நனி - மிகுதி யாக. மால் - மயககம். மருவுதல் - பொருந்தல்.

பாவரு தொடையணி வொருளம் நாடிய
　　பாரிடை நீடுறவே
ஓவற வுதவுறும் ஆநிரு காமுள
　　உத்தம சிற்சொருபா
நாவுடன மனமிவை யாலுனை வந்தனை
　　நாயடி யேனசெயவே
ஆவரு வோனமக னாகிய வேலவ
　　அருள்போ ரூரானே. (எஎ)

மூதொளி நீடிய கேயூ ரப்பணி
　　முந்நூன குறுதோளா
சீதள வானமதி போலுறும் ஆறு
　　சிறந்த முகத்தினனே
பாதகன எனமன னினனடி மனனுறு
　　பானமையில் நண்ணுறுமோ
ஆதர வேயென தாருயிர் நாயக
　　அருள்போ ரூரானே. (எஅ)

பணிபவா உளமுறும் இருளற ஒளிதரு
　　பரஅறி வுளரவியே
தணிமலை முதலிய மலைதொறும் நிலவிய
　　சசிபதி பணிபதனே

எஎ. பா வரு - பாடல்களா லாகிய. நாடிய - விரும்பிய பொருள்கள். பார - பூமி. ஓ அற - நீககமினறி.

எஅ. மூதொளி - மிகக ஒளி. வால் - வெண்மையான. பானமை - தன்மை. நண்ணல் - பொருநதல்.

எகூ. ரவி - சூரியன். சசிபதி - இந்திரன.

கணிதமில் பிழைசெயத கொடியனை நிலைபெறு
கதிபெற நினைதிகொலோ
அணிதிகழ திருவா ஆயிலவ மயிலவ
அருள்போரூரானே. (௭௯)

மினதிகழ் அம்புய லேமறை மீது
விளங்குறு செம்பொருளே
என்துணை யேஅடி யாரக கஞ்சம்
இருந்தபெ ருந்தேனே
நனகுறு போறி வேயரு ளேசுக
மேயென நாயடியேன
அனபொடு நினபத தாமரை நாடிற
. அருள்போரூரானே. (௮0)

(அடைக்கலம்)

வேயே யனதோ ளுமையுதவு
மிளிரபொற் கலசப் பாலுண்ட
தூயோய் இருகன ணியாகணவா
சோதி வேலா மயில்வீரா
நாயேன இழைதத பிழைபொறுத்து
நளின பாதந் தரலவேண்டும்
ஆயே யனைய போரூரா
அடியேன உனற னடைககலமே. (௮௧)

---

௭௯ கணிதம்இல -கணககில்லாத.

௮0. மின - மினனல். ௮௧ கஞ்சம் - இதய கமலம்.

௮௧. வேய் - மூஙகில். தூயமை - பரிசுத்தம். நளினம் - தாமரை. ஆய் - அன்னை.

மாண்டு பிறவா நெறியருளும்
மனனு வானோர் முதலெவரும்
வேண்டும் பொருளே பொய்யவனேன
மெய்யாந் துணையே நாயடியேன
ஈண்டிங் கிழைத்த குற்றங்கள
எல்லாம பொறுத்தே எளியேனை
ஆண்டு கொளல்வேண டும்போரூர்
ஐயா உனறன அடைககலமே. (அ௨)

கண்ணின மணியே உயிராகுயிரே
கருமபின சுவையே பெருந்தேனே
நண்ணுங கதியே சுராபதியே
நாதா அதிக சிவபோதா
எண்ணும அடியார பெருவாழ்வே
எனனு யகனு இயதேவே
அண்ணுங கனியே போரூரா
அடியேன உனறன அடைக்கலமே. (அ௩)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

(பெரிய கட்டியம்)

பவளமலை உபயதிசை அருவிசொரி முறைகராட
பரமவிப மகிழிளைய கோவே !
தவளநிற முளகவள கரியினமிசை சுராருலகு
தழையவலம் வருமதிக தேவே !

அ௩. நண்ணும் - அனபாகள அடையும. எண்ணும் - தியானிககும. அணணும - கனிநத

அ௪. உபயம - இரண்டு. கராடம் - மதநீர். இபம் - யானை ; விநாயகர். அதிக - மேலான.

துவிதமய லறுமுனிவ ரெனுமளிகள் படியமிகு
சுகநறவு பொழியுமொரு பூவே!
குவடிலகு குறவாதரு கொடியினெடு சமரபுரி
குலவியருள் வரமுதவு காவே! (அச)

பாவைமுக டெழுமுதய கிரணபரி தியினடன
பாதமயின முதுகிலவரு தீரா!
விரவுபரி மளகுரவு கமழுபய சரணகலை
விதரணிக புரணகெம பீரா!
சுராரசு சசியினெடு தருநிழலி னுறையமதி
சுமடவசு ராகளையடு வீரா!
கரவ்நெறி யறுமடியா கதியமுது பெறவுதவு
கனசமர புரிநிலவு தாரா! (அரு)

மறைகள்பல கலைகள்பல லிபிகண்முத லியவுதவு
வளாசொருப நிசப்ரணவ வொளியே!
முறைமைதரு சரவசர வுயிர்கள்செயி ரறுபுவன
முழுதுநிறை பரமசுக வெளியே!

அச. துவிதமயல் - ஆண்டான அடிமை யெனனும் மயக்கம். குவடு - மலை.

அரு. பரிதி - சூரியன. குரவு - குராமலர். விதரணிக - வல்லவனே மதிசுமட - அறிவில்லாத. கரவு - வஞ்சம. உதாரா - கொடையாளனே.

அகா. லிபிகள் - பாஷைகள். செயிர - குறறம்.

கறைகளறுமுழு வதுமுடுகி மிகவுநினை பவரிதய
　　கமலமலர் குடிபுகுதும அளியே!
பிறையறுகுஞ்சுநதியரவு சடிலமுடி யணிபரமர்
　　பிரியமுற வொருசொனமொழி கிளியே! (௮)

இமயகிரி உதவுபிடி குடமுலையி னிடைபெருகி
　　எழுமமுத வுததிசெறி வாயா!
சமரவிர ணியவசுர னுடலமடு முகிரகொளரி
　　தருமருக னெனநிலவு தூயா!
அமரர்முனி வரருரகர் நரககன மதியிவர்கள்
　　அடிபணிய வரமுதவு நேயா!
திமிரதின கரனெனவு ளிருளிரிய வொளிரசரண
　　திரசமர புரிவருமு பாயா! (௮எ)

வடவைவிழி பிறையெயிறு குடவயிறு தடியுதடு
　　மலியலகை பசியையடு வேலா!
அடியுநெடு முடியுமரி அயனுமறி வரியசிவன
　　அகமகிழ மழலை மொழிபாலா!
நடனமிடு மயுரமிசை அடியர்நினை தொறுமவர்முன
　　நகைமுகமொ டெதிர்கொள்குண சீலா!

---

௮௬. கறை - குற்றம். சடிலம் - சடை.

௮எ. உகிர - நகம். உரகர - நாகலோகத்தர். திமிரம் - இருள். தினகரன - சூரியன. இரிய - ஓட. திரம் - நிலையாக.

௮௮. வடவை - வடவாமுகாக்கினி. எயிறு - பல. அலகை - பேய்

தடவரைகள் கிடுகிடென உலகைவல நொடியில்வரு
சமரபுரி தழையவுறை லீலா ! (அஅ)

ககனமுக டளவிவரு கனகரத நவவிளையா
கருதுபுடை வரமகிழு நாதா !
சகமுழுதும அடுமசுரா குலமுழுது முடுகியடு
சமரகண ழடிகளதொடு பாதா !
செககணக செககணக திகுதகுகு திகுதகுகு
திமிதியென நடனமயில் நீதா !
தகுகடவு ளிபமயிலகொ ளொருபதிரு புயமருவு
சமரபுரி தனிலுறுசவ வாதா ! (அகூ)

உததிசுவ றிடவிடாசெய குவடுபொடி படவசுரர்
உடலகள்கிழி படவயில்கொள கானே !
குதிகொளகரு ணையினிலகு வதனமுட னடியரொதிா
குலவிவரு மினியகுண தானே !
அதிகம்ருக மதபடிர களபபரி மளதொடைகள்
அணிகளிவை திகழ்புனித வுரனே !
புதியபரி புரவொலிகள் கலகலென வருசரண
புகழ்சமர புரிமருவு பரனே ! (௯௦)

அகூ. நவஇளையா - வீரவாகு முதலியோர். புடை - பக
கம். கணம - சிவ கணங்கள நீதா - நீதியை உடையவனே.
சவவாதா - சவ்வாது பூசியவனே.

௯௦ குதிகொள - மேம்பட்ட. படிரம் - சந்தனக குழம்பு.

மலயநில வியமுனிவ னிடருததி யகலவவன
மனநினைவு கொடுதழுவு கலனே !
கலைகடெரி பலகையுறை புலவனுறு சிறையைவிடு
கதிர்கொளயி லுடையதெய்வ குலனே !
நிலைமைநெறி யுளதெரிவை முருகவென உரைதருமுன
நிலவியவள் கரமுதவ வலனே !
தலைமைசெறி பிரமசுக மனுதினமும விளையுமொரு
சமரபுரி மருவுகதி நிலனே ! (௯௧)

மழையினில கியகருணை பொழியுமழ களிறதிக
மடியினமிசை நிலவுகுல மணியே !
உழையுமட லுறுமழுவு மிருகரனு மருவுசிவன
உவகைகொடு தழுவுதெயவ அணியே !
கழைகள்குழு மியவரையி லெயினர்தரு முழைமனது
களிபெருக நிழலுதவு கணியே !
தழையுமிரு நிதியுதவு சமரபுரி யதனிலவரு
தகைமைசெறி அடியர்குண குணியே ! (௯௨)

---

௯௧. மலயம - பொதியமலை கலம - மரககலம. கலைகள் தெரி பலகை - சஙகப் பலகை. புலவன - நககீரன. கதிர் - கிரணம். தெரிவை - ஒரு பெண். நிலவி - காட்சி தந்து. கதி நிலன - மோக்ஷ வைப்பு.

௯௨. மழவு - இளமை. அதிக - மேலான. குலமணி - மாணிக்கம். உழை - மான. அடல் - வலிமை. மழு - பரசு. அணி - ஆபரணம. கழை - மூங்கில். எயினர் - குறவர். கணி - வேஙகைமரம.

அரியமறை முடியிலுறை பரமசிவை யகமகிழ
அருகிலவரு தருணவள வுருவே!
இரவுபக லனுதினமு முனாதயவி னினையுமவா
இதயமல ரதனிலுறு மருவே!
உருவெனவும் அருவெனவும ஒளியெனவும் வெளியென
உனலரிய பொருளுதவு குருவே! [வும்
தரணியென இருளகல அறிவுதரு சமராபுரி
தனிலுறையும் அமராபணி தருவே! (௧௩)

அதிமதுர நறவுபரி மளமழகு நிறையுமறு
பதமுரலு மினியதொடை நீபா!
பொதியமலை உறையுமொரு குறுமுனிவ னிதயகுகை
புதையுமிரு ளறவொளிசெய் தீபா!
துதையும்ருக மதபடிர களபபுள கிதஅருண
துதிசெயழ கொழுகுமணி மாாபா!
ததிதிதிமி திமிதியென நடனமயின முதுகில்வரு
சமரபுரி தழையவுறை பூபா! (௧௪)

---

௧௩. பரமசிவை - பராசக்தி. மரு - மணம். உனல் - நினைத்தல். தரணி - சூரியன.

௧௪. அறுபதம் - வண்டு. முரலும - ஒலிக்கும். துதையும் - நெருங்கிய. புளகித அருண - அரும்பிய சிவந்த நிறமுடைய வனே. பூபன - இறைவன.

பரிதிமர கதமலையின மிசையுதய மெனநடன
பாதமயில் கடவுமிரு தாளா
கருதரிய குவளகர மலையுதவு மொருவனிதை
கனமகிழ்வு மருவுமண வாளா
செருவிலசு ரரைமுடுகி அடுகனக வடவரைகள்
திகழ்வதென நிகழ்பனிரு தோளா
பெருகுவள மைகளுதவு சமரபுரி பணியுமவர்
பிரமரச உணவுதவு கோளா. (௩௫)

திடகாட மலைபிளிற நொடியிலடு காகமல
திரிநயன அரனுதவும் உருவே
வடகலைகள் முழுதுமள விடுமதிக பிரமனறி
வரியபிர ணவமுறைசெய் குருவே
இடருதவு பவவுததி சுவறநினை தருமடியா
இதயமெழும் இனியசுக மருவே
படிககனர் உரகாமுனி வரர்பரவு சமரபுரி
பணியுமவா எணியதரு தருவே. (௩௬)

---

௩௫. பரிதி - சூரியன. கடவும் - நடத்தும். வனிதை - பெண். செரு - சண்டை. கனக வட வரை - மேரு மலை. பிரமரசம்-சிவஞானம். கோளா - கொள்கையை உடையவனே.

௩௬. திடகாடமலை - தாரகாசுரன. பிளிற - கதற. பவ உததி - பிறவிக்கடல். படி - பூமி; இங்கே மக்களைக் குறிக்கிறது. உரகர் - நாக லோகத்தா.

கவலைபிணி மிடியிடாக ளறஅடியர் நிலைமைபெறு
கதியினிகழ் வுறஅருள்செய கோனே
உவரியென வொலிமலியு மசுரரெனு மதகரிகள்
உருளஅயி லெறியும்அரி மானே
நவமருவு முனிவாசுரா உரகரெனு மினியபயிர
நலனமருவ அருள்பொழிமெய வானே
குவலயமெ ணுறுசமர புரியிலுறை தவமுனிவா
குளிரிதய கமலமுறு தேனே. (௧௭)

மலையருவி தருமரவின மணியைஅன லெனவெருவு
வனசராகள தரும்அரிவை மோகா
தலைமைமக பதிஅமரா பரவஇர ணியவுலகு
தழையஇப மிசைவருவை போகா
விலையில்நவ மணிகள்கதி ரொளியினவெயில் விடுகடக
மிளிருமொரு பனிருதிரு வாகா
கலைமுழுதும அறிபெரிய அறிஞர்வள மையினாசெறி
கனசமர புரிநாக ரீகா. (௧௮)

அகமுநடு முடிவுமுறு திசையுமெழு புவியுநிறை
அறிவிலெழு பரமசுக நறையே
தகுதிகுகு தகுதிகுகு தகுதிதரி கிடதிமிதி
தகுதியென நடனமயில இறையே

---

௧௭. மிடி - வறுமை. உவரி - கடல். அரிமான - சிங்கம். நவம - புதுமை குவலயம் - நிலவுலகம.

௧௮. வெருவுதல் - அஞசுதல். அரிவை - பெண் ; வல்லி தேவியார். மகபதி-இந்திரன. இரணியம்- பொன. வெயில்-ஒளி.

பகாகலைகள் முழுதுமள விடவரிய மிகநுணிய
படிறுளமு நுழைவரிய மறையே
துகளகலு மறைமுனிவர் அனுதினமு நெறியொழுகு
துதிசமர நகரறிவின முறையே. (௯௯)

சுருதிகுரு அனுபவமெய் யொருமையினி லெனைமருவு
துகளிரிய அருளொளிசெய கண்ணே
கருவிமுழு தையுநியதி களையுமவர் பரவியடை
கனபுரண அறிவுதிகழ விண்ணே
இரவிசசி யனநயன இறைவர்செவி குளிரவரும
இசைதனாலு மிகுமொழிசெய பண்ணே
தருணவள முருகசர வணகுமர எனுமொழிகள்
தழைசமர புரியிலுறை தண்ணே. (௧௦௦)

சுடரினொளி விடுசிகைகொள் பறவைவிரு துடையகுக
துரகமயி லிறைவதெய்வ ராயா
குடமுழவு முரசதிர அலகைபசி கெடஅசுரர்
குலமுழுதும் அடுமயிலகொள நேயா

---

௯௯. பகர் - சொல்லும. துகள் - குற்றம்.

௧௦௦. விண் - சிதாகாசம். சசி - சந்திரன. தண்ணே - தண்ணளியே.

௧௦௧. சுடர் - சூரியன. துரகம் - குதிரை. தெய்வராயா - தேவர்களுக்கு அரசனே. அலகை - பிசாசு.

படியி லுன தினியபுகழ் பாவுமவா சுகவுததி
படியவினி தருள்தருமு பாயா
தடமலரின ஒழுகுபிழி தவளவளை பருகியுறு
சமரபுரி யதனிலுறை தூயா. (௧0௧)

[கட்டிய மெனபது மன்னன கொலு வீற்றிருககையில் அம்மனனன புகழினைச் சபையிலுள்ளோா கேட்டு மகிழக கட்டியக்காரன கூறும புகழுரை. இங்கே வந்துள்ள கட்டியப் பாடல்கள முருகப் பெருமானுடைய புகழை அவனடியவர் இனிதெடுதது இசைப்பன. இவற்றை உள்ளுருககததோடும் இசைப்போா அவவாண்டவனுடைய அருள் விளையாட்டிலே தோய்வா; தோயந்து ஆடுவா. இவை, முருகக கடவுளுககுக காவடி சுமந்து வழிநடை கொள்வோாககும், அககடவுளுடைய கோயில்களிலுள்ள வீர முஷ்டிக ளெனனும சேவகாகட்கும் பெரிதும் பயன்படும்.]

(அட்டகம்)

திருவும் வெளைமுளரியினி லுறைதரு
தேனு மாதவ ஞானமும்
மருவ விழிவழி கருணை பொழிதரு
மாகா சேவித மேகமே

---

௧0௧. பிழி - தேன. வளை - சங்குகள். உறு - உலாவும்.

௧0௨. திரு - இலக்ஷுமி; பொருட் செலவம். முளரி - தாமரை. தேன - சரஸவதி, கல்விச் செல்வம். மாகா - தேவா.

உருவும் அருவமுமற ஒளியும் இருளுமில
ஒன்ற தாமபொருள் என்றுநீ
தருதி யெனதுள நிறைய வளமுள
சமர மாநகா வேலனே. (௧0௨)

மதியும் அரவமும் நதியும் இதழியும்
வைத்த செஞ்சடை அத்தனா
அதிக தயவுடன ஒருசொல் மொழியென
அருள்செய பரகுரு தேசிகா
விதியும் அறிவரு பரம சுகமதை
மேவ இனியெனை ஆளுவாய
ததிதி திமியென நடன மயில்வரு
சமர மாநகா வேலனே. (௧0௩)

அகில முறுசர அசர மொடுபுறம
அகமும நடுமுடி ஆதியுந
திகழு மொருசுக சொருப மாகிய
தேவ னேஅருள் நாதனே
ககன பதிதொழும உனது பதமலர
கடையன எனமுடி சூட்டுவாய்
தகைமை செறிமறை யவாகள் புகழ்தரு
சமர மாநகா வேலனே. (௧0௪)

---

௧0௩. இதழி - கொன்றைமலர். விதி - பிரமன. மேவ - அடைய.

௧0௪. அகிலம் உறு - உலகிற் பொருந்தியுள்ள. ககனபதி - இந்திரன.

அறிவொ டறிபவன அறிய வருபொருள்
அடைய ஒருபொரு ளாகியே
பிறிவு சிறிதுமில் மவுன மாகிய
பேச ருஞசுக மானவா
நெறிகொள் உனதருள் உததி பெறவெனே
நினைதி திருவுள மதனிலே
தறுகண் அரவணி பரமன உதவிய
சமர மாநகர் வேலனே. (க0ரு)

குறவா மடமகள் களப புளகித
குடமு லேச்சுவ டணுகிய
நறவு கமழ்தரு தெரியல் மாரபக
நாய காகரு ணலயா
உறவும் எனதுயா அறிவும் வளமையும
உனது பரிபுர பாதமே
தறையின உயிரவகை தழைய நிலவிய
சமர மாநகா வேலனே. (க0சு)

தெயவ சிந்துர நயன இணைகுடி
சேரும் ஏருறை செமபுயா
மெய்வ ழுஙகுகண் ணள னேநவ
வீரா சேவித தாளனே

க0ரு. தறுகண் - கோடக்கண்ணையுடைய.

கOசு. தெரியல் - மாலை, தறையின - உலகிலுள்ள.

கOஎ. மெய - உண்மைப்பொருள். கணணளன - ஞானக் கணணையுடையவன.

தெய்வ ழுங்கயில் மனன எனனுளம்
நினறு நன்றருள் பாலியாய்
சைவ நெறியினர் உய்ய மனமகிழ்
சமர மாநகர் வேலனே. (க0எ)

(குறுங்கழிநெடில்விருத்தம்)

பகலுடன இரவும் இடையினும் உனது
பாதப்பே ரொளியிடைப் புகுந்து
சகலகே வலததின தாககற அடியேன்
தகுசுகத் திருக்குநாள் உளதோ
ககனாதம் அரசே கதிதரு தருவே
காரணக் கருணைவா ரிதியே
மிகுகுணக குன்றே யதிவளப் போரூர
வீறிவாழ் ஆறுமா முகனே. (க0அ)

உனதுதாய் உலக சராசர மெவையும
ஒருங்குடன பூததவள் உந்தை
கனபரி புரண சுகததன நினதமையன்
காரிய முதல்வன நினமாமன

க0அ. கதி - முத்தி. வீறி - நிகரின்றி.

க0௯. பூத்தவள் பெற்றவள். உந்தை - உனது தந்தை.

வனசஞ தியாகள் பணிபதன் இவர்கள்
வளனெலாம் உனக்குரித திதஞல்
வினவுசெல் வதருட் செல்வனீ போரூர்
வீறிவாழ ஆறுமா முகனே. (கoக)

அறுவகைத் தாயர் குடமுலை சுரப்ப
அம்பிகை திருவுளங் களிப்ப
மறுவறு கஙகைத தாய்நனி வாழ்த்தி
வடிவெலாங குளிர்ந்து பூரிப்ப
நறைகமழ் வனச மாமிகண் களிபப
நடந்தவ ரெதிர்வரு குருந்தே
விறலுறு நினைவந் தடைந்தனன போரூா
வீறிவாழ் ஆறுமா முகனே (ககo)

மண்ணவர் பணிய இம்மையி லினபும்
வானவர் பணிநதிட மறுமை
நண்ணுறு மினபும் முனிவரா அடியர்
நனிதொழப் பரகதி இனபும்

கoக. வனசன ஆதியா - இந்திரன முதலிய தேவர். பதன - பாதமுடையவன. வினவு - கேட்கப்படும்.

ககo மறு - குற்றம். நறை - நல்ல மணம். வனசம் - தாமரை. மாமி - திருமகள். குருந்து - குழந்தை. விறல் - பெருமை.

கைக. இம்மை - இப் பிறப்பு.

பண்ணுறு முனது பாதமீ தருமிப்
பதந்தொழு வாரிடா கடந்தோா
விண்ணகர் வளமபோல் நணணுறும் போரூா
வீறிவாழ் ஆறுமா முகனே (௧௧௧)

ஓதியும் உணர்நதும பிறாதமக குரைாததும
உளமுதல் தானடங காத
பேதையிற பேதை யாரில ரெனற
பெரியவா சொற்கிலக கானேன
கோதறும் ஆறு கொடுமுடிப் பவளக
குனறமொத் திலகுகட டழகா
வேதகோ டஙகள் முழங்கிய போரூா
வீறிவாழ ஆறுமா முகனே. (௧௧௨)

கடைபடும உலகப் பொய்யினை மெய்யாக்
கருதினேன கானலநீ ரெனறு
மடமையாற் கருது மவனென இனியுன
மலாப்பதச் சுகததையென றடைவேன
தடவரைக குறவா குலதெழு வல்லி
சாதகக கொடிபடா தருவே
மிடலெழு தோகைப் பாகனே போரூா
வீறிவாழ் ஆறுமா முகனே. (௧௧௩)

---

௧௧௧. ாதரும - தநதருளும.

௧௧௨. உளமுதல் - மனம் முதலிய காணஙகள்.

௧௧௩. மடமை - அறிவில்லாமை. தடவரை - பெரியமலை. மிடல் - வலிமை. தோகை - மயில்.

மலஇருள் துரக்கும் ஞானசூ ரியனாய்
வந்தனின மகிமையை அறியாப்
புலையரிற் கடையே னெனினுமென பிழையைப்
பொறுப்பதுன பொனனருட் கியல்பாகு
கலைமுகம் புகழுங் களிற்றுறு துணைவா
கடவுள்யா னைகருநற் கணவா
விலகிவில் லுமிழும் வேலவா போரூர்
வீறிவாழ் ஆறுமா முகனே. (கக௪)

நல்லவ ரெனினநீ புரியருட் குள்ளம்
நைநதுநெக குருகுவர் அனபாய்ப்
புல்லியே னதனின மகிமையை அறியாப்
புலையனேன உயடநாள உளதோ
வெல்லுமும மதத்து வாரண முரித்து
வீட்டிய முககணன புதலவா
ஒல்லைவாந தகாப் பரியனே போரூா
உத்தமா சததிவே லவனே. (ககரு)

காமவேள கணையால் உளங்கலங காதுன
கனைகழற் கமலததா ளிருந்த
சேமவா னந்த வாரிதி படிந்து
சிறியனேன வாழுநாள் உளதோ

கக௪. துாககும - ஓட்டும. விலகி - விட்டுவிட்டு. வில் உமிழும - ஒளி பரப்பும.

ககரு. புல்லியேன - சிறியேன. வாரணம - யானை. வீட்டிய - கொனற ஒலலை - விரைந்து. வாம் - தாவிச்செல்லும்.

ககசு. கனை - ஒலிககும. கழல் - வீரகண்டை. சேம ஆனந்த - நிததியானந்த.

பூமணம் வீசுங் கூந்தலங் கவுரி
பொருப்பன தனத்தமு துண்டோய
ஓமெனும் பீதத்தின அருததமே போரூர்
உத்தமா சத்திவே லவனே. (௧௧௬)

நினதருட் பாத நினைதொறும் அடியேன
நினைப்பொடு மாறுகொண் டெழுந்த
மனஅழுக கதனல் வாடினேன அதனை
மாற்றிநின அருள்சுரந் தளிப்பாய்
கனைகடல் குமுறக குலவரை அதிரக்
கனவொலி கூவுசே வலனே
உனலருந் தவத்தோர் பரவிய போரூர்
உத்தமா சத்திவே லவனே. (௧௧௭)

வாககொடு மனமுங் காயமாா தொழிலும்
மனனுற நின்னருட் காக்குந்
தேக்குறும் அனபர் போலலாச் சிறியேன
செய்பிழை பொறுத்தினி தளிப்பாய்
ஆக்கமெய்ஞ் ஞானங் குறுமுனிக் குதவும்
அருட்குர வாசிவ யோக
ஊக்கமே தழைதேதோா போற்றிய போரூர்
உததமா சததிவே லவனே. (௧௧௮)

---

௧௧௭. அழுகு - அறியாமை குலவரை - பெரியமலை.
௧௧௮. மனனுறும் - பொருந்திய. தேககுறும் - மிக்க.
குறுமுனி - அகததியன. குரவன - ஆசிரியன.

மகவினைத் தாதை இனிமைகள் காட்டி
மடித்தலத திருத்துதல் போல
அகமதில் இனபு காட்டிநின் தாட்கீழ்
அடியனை அசைவற இருத்தாய்
ககனவா ஞோக ளெனும்பயிர் தழைப்பக
கடியருாக கனைகளைந் தருள்வோய்
உகலரு வளங்கள் திகழ்திருப் போரூர்
உததமா சததிவே லவனே. (கககூ)

பித்தனேன எனினும பேயனேன் எனினும
பிழைபுரி பாவியேன எனினும்
அத்தனே எனைநீ அளிகருதல் கடனே
அறனெலாம் ஒருருக கொண்டோய
கொததலா நீபத தொடையணி மாாபா
குமாரநா யகவெனக குறுதாய
ஒத்தவா முத்தர் பற்றிய போரூா
உத்தமா சததிவே லவனே. (கஉO)

பயனில மொழிந்தும் பலதொழில் புரிந்தும்
பரவையில் திரையென நினைந்துங்
கயவரிற் பொழுது போக்குரு துன து
கமலத்தாள் நினையவே தருவாய்

கககூ. மகவு - குழந்தை. தாதை - தந்தை. உகலறு - நீங்குத லில்லாத. திகழ் - விளங்கும.
சஉO. அளிகருதல - காததருளுதல்.
கஉக. திரை - அலே. கயவரின - கயவரைப்போல.

இயலிசை அருண கிரிப்பெயர் நாதன
இயம்புபா மாலைசேர் புயத்தாய்
உயுநெறி அடியேற் குதவிய போரூர்
உத்தமா சத்திவே லவனே. (கஉக)

கமலநான முகவன ஓதிய வேதக
கனமுக வுரைதினம் புகழும்
விமலமெய்ஞ ஞானக களிற்றினுக கிளைய
வீறுபன னிருபுயத தழகா
திமிரஅஞ் ஞானக களிற்றினைத் துணிதமெதன்
சிநதையிற் புகுந்தருள் புரியாய
தமரநீர ததும்பும் வயல்செறி போரூரச்
சரவண பிரணவப பொருளே. (கஉஉ)

இராவொடு பகலும் எழிலுறு சமாதி
இயல்பொடு கூடிவீட் டிருந்து
விராவுபே ரினப அமுதயின றடியேன
வினைதது யாமறககுநாள உளதோ
அராவணி வேணித் துகிரகொடி படரும்
அருட்கடற பிறந்த ஆரமுதே
தராதல முழுதும் புகழ்திருப் போரூர்ச்
சரவண பிரணவப் பொருளே. (கஉங)

கஉக. உயும - பிழைககும.

கஉஉ. கமலம - தாமரை. வேதமுகவுரை - பிரணவம். தமர - ஒலிககும.

கஉங. விராவு - கலநத. அயினறு - உண்டு. துகிர்க் கொடி - பவளககொடி. தராதலம் - பூமி.

ஒருபொரு ளிடத்தும் விழைவொடு வெகுளி
உறுதெலாறு சமமதாக் கண்டுன
திருவடி நிழற்கீழ் அசைவற இருந்து
சிறியனேன் எனறிளைப் பறுவேன்
அருள்நனி சுரக்கும் பனிமலைப் பிறந்த
அங்கொடி தந்தசெங் கனியே
தருணமா ருத முருகனே போரூர்ச்
சரவண பிரணவப் பொருளே. (௧௨௪)

கலைபுகழுந் தோறுங் கறபெலா நிறைந்த
கன்னியர் இருவர்பால் மகிழ
நிலைபெறு மயூரப் பரிமிசைத் தோன்றும்
நிறைபரி பூரண சுகமே
இலையுள தென்னும் இரண்டுமத் தியத்தி
னெழுசொரு பதத்தெனை இருத்தாய்
தலைமைகொள் தவத்தோர் நிலவிய போரூர்ச்
சரவண பிரணவப் பொருளே. (௧௨௫)

இருளைவிட் டெனைநீ யெடுத்தநாள் முதலா
இன்றுகா றுறுபிறப் பிறப்பில
உருளெனச் சுழன்றேனை இங்கினி தமையும்
உயர்பரி பூரணத் திருத்தாய

---

௧௨௪. விழைவு - விருப்பு. வெகுளி - வெறுப்பு.
௧௨௫ பால் - பக்கம். நிலவிய - நிலைபெற்று விளங்கும்.
௧௨௬. உருள் - சக்கரம்.

மருமலி நீபத தாரபுனே மாரபா
வானவர் சேவித பாதா
தருமலி கரதாதோர நிறைதிருப் போரூரச
சரவணா பிரணவப் பொருளே. (கஉசு)

மனவழுக் கனைதது மாறிநின மலமா
மனததனுய் நகைசின மறந்து
கனபரி புரண சுககடல் படியுங
காலமுஞ சிறியனேற குளதோ
உனலரும் பொதியத துறுகுறு முனிவன
உளமகிழ்ந் திறைஞசுபொற் சரணு
தனபதி அளகை வளனுறு போரூர்ச்
சரவணா பிரணவப் பொருளே. (கஉஎ)

நெஞ்சகத் துளளும் புறனுமாய நிறைந்த
நினபரி பூரண நினைந்து
வஞ்சகச் சகப்பொய யனைததையு மறநது
வாழுநாள் எந்தநாள் அடியேன
செஞ்சடைக குழகன அருசெவிக கமுதாத
திகழமறை முடிவினைப் புகனறோய
தஞ்செனப் பணிவோர்க கருளதரும போரூரச்
சரவணா பிரணவப் பொருளே. (கஉஅ)

கஉசு. மரு - வாசனை. தார் - மாலை. தருமலி கரதத்தோர் - இரப்போர்கு இலலை என்று கொடுககும் கைகளை உடையவர்.

கஉஎ. நகை - விருபபு. சினம - வெறுப்பு. இறைஞசு - வணங்கும். தனபதி - குபேரன.

கணப்பொழு தெனினு மறககிலா தென்றுங்
கனபரி பூரண அறிவிற்
பிணக்குறு மனமும் அவித்தையுங் கடந்து
பேதையேன கலக்குநாள் உளதோ
மணத்தசெங் கழுநீர மாலைதாழ் புயதது
வள்ளலே உள்ளுவோாக கமுதே
தணப்பருங கருணை தருந்திருப் போரூர்ச்
சரவண பிரணவப் பொருளே. (கஉகூ)

அரையனநூல் முறையே புரியினும் அரையன
அருள்சுதன தனதுளப் படியே
விரைவுடன புரியும் அஃதுபோல் ஈசன்
வினைவழி புரியினிற போற்றுந்
திருஅடி யவரைத் தீவினை தெறாது
தீர்ககநிற் கேவருங கணடாய
தருமலி புளினத திளவளை தவழுஞ
சமரமா புரியுறை குகனே. (கஙo)

கஉகூ. அவித்தை - அஞ்ஞானம். உள்ளுவோர் - தியானிப்பவர். தணப்பரும் - நீங்குத லில்லாத.

கஙo. அரையன - அரசன. சுதன - புதல்வன். தெறாது - தங்கவொட்டாமல். நிற்கே - உனக்கே. தரு-மரங்கள். புளினம்-மணல் திட்டை. இளவளை - சிறியசங்குகள்.

வடகலைக் கடலுந் தெனகலைக கடலும
வருதிரைக் கடலுமுண் டிருந்த
திடமுறு முனிவன இடர்க்கட லகறறச்
சிற்சுகக் கடலளித தவனே
அடியவா துயர முறினஇளங் கனலுக
கானென வருவதுன அருளாந்
தடமலராப் பிரசஞ் சஙகினவாய் ஒழுகுஞ்
சமரமா புரியுறை குகனே. (௧௩௧)

விண்குடி யேறச் சூர்ஙகா ஓட
விழிசிவந தனபரா னவர்கருக்
கண்குடி யிருந்த மணியென அறிவில்
கதியினைக காட்டுசெம் பொருளே
எணபெறும் அடிமை படைததவ ராளவ
தியல்பதாம இசைப்பதென அடியேன்
தண்சுதை மாடங் கயிலைபோல விளஙகுஞ்
சமரமா புரியுறை குகனே. (௧௩௨)

மருளனை அளிககத தொடஙகினேன் அவன்றன
மனமொழி மெயகளில் நிகழுந்
தெருளறு செயலை நோக்கிடான அதுபோல்
சிறியனை அளித்தலுன கடனே

---

௧௩௧ வடகலை - சம்ஸ்கிருதம். தெனகலை - தமிழ்.
பிரசம் - தேன.

௧௩௨. சுதை - சுணணச்சாநது. மாடம் - மாளிகை

௧௩௩. அளிக்க - காப்பாற்ற. தெருள் அறு - தெளிவற்ற.

இருளற வீசுஞ் சுடரவிடு வடிவேற
கிறையவா குறுமுனி குரவா
கருடவா கனதரோன மருகனே போரூர்க்
காஙகெயா தேஙகொளி மணியே. (௧௩௩)

இரவொடு பகலும இரவொடு பகலகள்
இனறிய வீட்டினி திருந்துன
குரவணி பாத கமலமீ தெழுந்த
குளிர்நறு வெள்ளமென றடைவேன
மரகத வொளியேய பருமயி லேறு
மனனவா எனனுயிரத துணைவா
கரவறும் உளதரோர நிலவிய போரூர
காஙகெயா தேஙகொளி மணியே. (௧௩௪)

மனநினை வினைதரும் ஒழிந்துமூ டமும்போய்
மனனுநின னருளொளி புகுந்தாங
கினனிற வயிரக கிரியென அசைவற
றிருககுநா ளெந்தநாள அடியேன
நனைமலரக கூநதல கவரிகண் டுவப்ப
நகைமுக மலாந்தெதிர வருவோய
கனவினஞ சுரந்து பொழிதிருப் போரூர
காஙகெயா தேஙகொளி மணியே. (௧௩௫)

---

௧௩௪. இரவொடு பகலும - எப்போதும. இரவொடு பகல்கள் - சகல கேவலங்கள். நறு - தேன. ஏய் - வீசும். கரவு - வஞ்சம்.

௧௩௫. இனன - சூரியன. நனை - தேன நிறைந்த. கனவினம் - மேகங்கள்.

ஆடக வரைமேல் துருவனைப் போல
ஆணவ திமிரநீத திருந்த
வீடகம புகுந்திங் கசைவற இருக்க
விணையனேற் கெனறருள் புரிவாய்
ஏடகக் கூந்தல் கன்னியா இருவர்க
கிசைந்துள கணவனே கமலக
காடக மலர்ந்த வாவிசூழ் போரூரக
காங்கெயா தேங்கொளி மணியே. (கஙசு)

மாண்செறி அடியார் வேண்டிய வரங்கள்
மாறிடா தளிததிடு முனைப்போல
காண்கிலேன ஒருதே மூனறல கிடததுங்
காட்சியாற் கேள்வியால் தமியேன
சேண்படு முகிலான மழைவரு விததுச்
சிற்றுயிா காததினி தளித்தாய்
கோண்படு சஙக முழங்குறு போரூரக
குமரனே அமராநா யகனே. (கஙஎ)

கஙசு. ஆடகம - பொன. வீடகம - மோட்சவீடு. ஏடு - மலர். காடகம - காடு. வாவி - தடாகம்.

கஙஎ. மாண் - பெருமை. சேண்படு - ஆகாயத்தில் பரவிய. முகில் - மேகம. கோண்படு - வளைந்த வடிவினையுடைய.

தடவரைப் பிறந்த நதிஅராச் சென்று
தணகடல் படமுடி மீது
சுடர்விரி உதய கதிர்மணி விளக்குஞ்
சுந்தரப் போரிவேல் இறையே
மடமையின் னடியேன் உனதருள் அமிர்த
வாரியில் மூழ்கிட நினையாய
குடமுனி சிவந்த சடைமுடி யிவர்ந்த
குரவணி சரணவா ரிசனே. (௧௩அ)

நல்வினம் உனது திருவடி விடயம்
நாடுறு பொறியுடல் கரணம்
புல்லிய இனமென றறிநதஃ தடைந்து
பொருந்துமற் றிவைவிட அறியேன
கல்லென இழியுஞ சாரல்பாய் அருவி
காழகில் திரள்மலை காட்ட
மல்அலைக் கடலசங கினமலை காட்டி
மலிசம ராபுரிக குகனே. (௧௩௯)

௧௩அ. நதி அரா - நதியாகிய பாம்பு. குடமுனி - அகத்தியன. இவாந்த - விளங்குகினற. வாரிசம - தாமரை.

௧௩௯. புல்லிய - தீய. அஃது - அந்நலவினம். கல்லென - கல்லெனனும் ஒலிககுறிப்பு. காழ் - சேகுபறறிய திரள் மலை காட்ட - மலைபோலத திரட்டிக காட்ட. மல - வனமை மிகக. மலி - வளமை மிகக,

கொங்கையங் குவடு மார்பிலூ டுருவக்
கொடியிடை மகளிரைத் தழுவி
வெங்கனல் மெழுகாய் உருகிடும் உளத்து
வினையனேன் உய்யுநாள் உளதோ
திங்களங் குழவிச் சடையவன் புயத்தன்
திருவடிக் கமலமும் அவன்பால்
மங்கைதன் தனத்தன் குமுதவாய் மலரும்
மலிசம ராபுரிக் குகனே. (௧௪௦)

பிறப்பறு வீட்டுற் பவமெனக் கருளிப்
பிறங்குசிற் சுகஅமிர் தருத்தி
ஒறுக்குமென் போதம் அனைத்தையும் அறுத்திங்
குலகியல் உணர்வெலா மறைத்து
விறல்தரும் உனது திருவடி விளக்கி
மேன்மைஐந் தொழிலிவண் புரிவாய்
மறைக்குரி யவனால் இனிப்பிறப் பறியார்
மலிசம ராபுரிக் குகனே. (௧௪௧)

---

௧௪௦. குவடு - சிகரம். மலி - விளங்க விளையாடுகின்ற.

௧௪௧. பிறப்பு அறு வீட்டு உற்பவம் - இனிப் பிறவாத முத்தி வீட்டில் வாழும் பிறவி. பிறங்கு - விளங்கும். அருத்தி - ஊட்டி. ஒறுக்கும் - என்னை வருத்தும். விறல் - வெற்றி. மறைக்கு உரியவன் - பிரமன். மலி - நிறைந்த.

உருமென எயிறு கடித்திதழ் மடக்கி
உழல்விழி பொறிபட விழித்து
வெருவரு தோற்றக் கூற்றுவந் தடரும்
வேலையுன் பாலெனை அழையாய்
பிரசவண் கடம்பு செறியும்உன் புயத்தும்
பிறங்குறு குறமகள் விழியும்
மருமலர்க் கூந்தல் இளம்பிடி விழியும்
மலர்சம ராபுரிக் குகனே. (கசஉ)

கண்ணிவாய் இரையை அருந்திடப் புகுந்து
கடுஞ்சிறைப் பறவைசிக் குறல்போல்
பெண்ணுறு மினபங் கருதியான மாயப்
பிறப்பிடை அகப்படு கினறேனை
நண்ணுகண் மணியே தண்கடல அமிர்தே
நற்கதிச் சுவைதரு கரும்பே
மண்ணுறு மணியே வடித்தவே லரசே
மலிசம ராபுரிக் குகனே. (கசங)

கசஉ. உரும் - இடி. எயிறு - பற்கள். வெருவரும் - யாவரும் அஞசும. கூறறு - இயமன். அடரும் - நெருக்கும். வேலை - பொழுது. பிரசம் - தேன.

கசங. கண்ணி - வலை. நண்ணு - பொருந்திய. மண்ணுறு - அழகமைந்த. மலி - செல்வமிக்க.

பிணியுடல் வெறுக்கேன பெண்சுக மறுக்கேன
பேணுமஉள ளொறுக்கிலேன நினருட்
கணியநல் லடியாாக கனபுசெய் திடிலேன
ஆதனேன ஏதமென றறுமே
கணிபடு நறும்பூஞ் சிறுகுவை யதனைக
கானபுலிக குருளையென றஞ்சி
மணிபடு மானகன றிரிதரு சாரல
மலிசம ராபுரிக குகனே. (கசச)

பொறிவழி விடயம் அறிநன வதனிற்
பொருந்திய வாதனை மிகவுஞ
செறிதரு கரண நானகுறுங கனவில்
தியஙகிமற றிவையெலாம இறந்த
நெறியறும அவிததை இருளுறுஞ சுழுத்தி
நிலையினில அறிவறத துயினறு
மறுகுறு கினறேன எனறனை அடைவேன
மலிசம ராபுரிக் குகனே. (கசரு)

கசச. பேணும் - விரும்பும் அணிய - உரிமை பூண்ட. ஆதன - அறிவிலி ஏதம - குற்றம். கணி - வேங்கை மரம. கான - காடு. குருளை - குட்டி. இரிதரும் - மயஙகி உழலும்.

கசரு. நனவு - சாககிரம. வாதனை - ஐம்புல வாசனை. கரணம் நானகு - மனம், சித்தம், புத்தி, அகஙகாரம. அவிததை - அஞ்ஞானம. மறுகுறல் - உழலல.

குறுமைசேர வடிவும் நெடுமைமா தவமுங்
கொண்டுதென மலையுறை முனிக்கு
மறைமுடி விருந்த விளக்கத் தேற்றி,
மருளிருள் துமித்தசற் குருவே
சிறுமையே புரியுங் கொடியனை ஆள்த
திருவுளத் தடைத்திடு கண்டாய
வறுமைதீ தறியார களிப்புறு மாடம்
மலிசம ராபுரிக் குகனே. (கசசு)

(சந்தக்கழிநெடில்விருத்தம்)

கருணைப் பெருநற விருபுற ழெழுகிய
காரண மலைமகி ழுந்துணைவா
முரணுற றிடுமல இருளற ஒளிதரு
முளரிநி கர்த்ததி ருத்தாளாய்
தெருளுற் றிடுபே ரினபக் கடலிடை
சிறியே னுறவைத் தினிதாளாய்
தருணச் சுந்தர மாமு திலகிய
சரவண சமரப் பதியானே. (கசஎ)

கசசு. மருள் - அஞ்ஞானம். துமித்த - ஓட்டிய

கசஎ. காரணமலை - விநாயககடவுள். முரண் - வலி. தருணம் - இளமை.

பொதியக் குறுமுனி மதியில் தழுவிய
பூரண னேபுகழ் காரணனே
விதிபுத் தியிலறி வருமெய்ப் பொருளினை
விமலற் குதவிய நாயகனே
கதியெற் குனதிரு பதமுற் றெனைவிடல்
ககனத் தவரமு துறைகீரோ
ததியில் துயில்பவன மருகச் சிறுபிளை
சரவண சமரப் பதியானே. (௧௪௮)

புனநற் குறமகள் விழியிணை களிபெறு
புனைமலர் நீபத் தார்மார்பா
மனநற் கமலம திடைதிரு வடியிணை
மருவத் திருவுளம் வைததெனையாள்
கனருக் குடவிரு துடையவ விடைவரு
கடவுள்பு யத்தணை மிசைவளர்வோய்
தனதத் தனவென நடமயில் மிசைவரு
சரவண சமரப் பதியானே. (௧௪௯)

மதியொத துளமுக மடவார் இருபுடை
மகிழ்வுற நிகழ்வுறும வடிவழகா
அதிகப் பெருவளம் அடியவா பெறவருள்
அம்புய மலரன செங்கரனே

---

௧௪௮. விதி - பிரமன கீரோததி - பாற்கடல்.

௧௪௯. மருவ - பொருந்த. விடை - இடபவாகனம.

௧௫௦. அம்புயம் - தாமரை.

துதிபெற் றுளசுக சலதிக் கிடையதி
சுமடனை வைத்திட நினைதிகொலோ
ததிதித திமியென நடமயில் மிசைவரு
சரவண சமரப் பதியானே. (௧௫௦)

கலகப் பிணிவிழி அரிவையர் கிறிசெறி
கலவியை நலனென நனிநாடிப்
பலகற் பனைநினை மனமற நினதருள்
பாலித் தடியெனை ஆளுதியே
உலகிற் பெரியவர் பணிதரு பரிதியின
உம்பர்கள் கும்பிடு நெடுவேலோய்
தலைமைப் புகழ்பெறும் ஆறிரு கரமுள
சரவண சமரப் பதியானே. (௧௫௧)

கடகத் தணிமணி மகுடச் சிரமணி
கதிரொளி வீசத் திசைதோறும்
நடனச் சிறைமயில் மிசையுற் றடியர்முன்
நளினத திருமுக மலர்வோனே

---

௧௫௦. துதி - புகழ். சலதி - கடல். சுமடன் - அறிவிலி.

௧௫௧. அரிவையர் - பெண்கள். கிறி - பொய். நனி - மிகவும்.

௧௫௨. அணி - பதித்திருக்கும் மணி - இரததினம். நளினம் - தாமரை.

மடமைச் சிறியனுன அருளைப் பெறநினை
வனசத திருமயில் மருகோனே
தடவெற் பெனவளா தவளக களிறிவா
சரவண சமரப் பதியானே. (கரு௨)

அறமிக குளஉள முடையவர் மகிழ்வுற
அவரெதி ருறவரும ஒருநீதான
மறமிக குளசிறி யவனே னெதிருற
வருநா ளொருநாள உளதுகொலோ
திறமிக குளசூா மார்பூ டுருவச
செஞ்சுடர் நெடுவேல் விடுவோயே
தறுகட் புலியத ளுடையவ னுதவிய
சரவண சமரப் பதியானே. (கருஈ)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

(வண்ணத்தாழிசை)

இந்திரப்பெய ருடையானமுத லெவருஞ்செறி வளனுக
கிடையூறுகள் வாராவகை யெணிமுரபணி களிறெனை
சிந்தைப்ரிய எனகண்சிறு பிள்ளாய்வரு கெனறே
திருமார்பிறு கப்புல்கிய தெய்வச்சிர மணியே

கரு௨. வனசத திருமயில் - இலக்ஷுமி.
கருஈ. மறம் - பாவம் அதள் - தோல்.
கருச. எணி - எண்ணி. புல்கிய - தழுவிய.

அந்திப்பிறை முடியானரு ளின்பககனி நினைவந
தண்டிப்பணி தொண்டாககினி யருளுமபடி நினையாய்
சநதபொழி லிடைவெறபன தந்திககளி றலவுந
தண்சாரனம ணருகுழ்திரு சமராபுரி யானே. (௧௫௪)

வேயெனறுறு தோள்மாதுமை வெற்பன்னத னதின
மிசையூறரு விப்பாலினை மிகவுண்டுக ளிதத
வாய்குஙகும வாசந்தரு வளளாலெனை விள்ளா
வகையாளுநி னகோதுகைம் மாறுஞ்சிறி துளதோ
நாயொனறுவ ளாததோனவிட நாடானது போலும
நல்லோரக ளடைந்தோரகளை யெள்ளாரது போலுந
தாயொனறிய சேயைப்புடை தள்ளாளது போலுந
தமியேனைவி டேலண்டினன் சமராபுரி யானே. (௧௫௫)

ஓதுங்கலை யாவுமமன மோடாதுநி றுத்தி
உனபாதநி ழற்கீழுற லுயர்நனகென வோத
வாதஞ்சொலி யேதஞ்சொலு மனமோடுசு ழனற
மதியினறிய சிறியேனுனை வந்தண்டுவ தெனறோ

---

௧௫௪. அந்தி - மாலைப் பொழுது சந்தம் - சந்தனமரம். தந்தி - தந்தம்.

௧௫௫. உறு - அமைந்த. வள்ளால் - வள்ளலே. விள்ளா வகை - கைவிடாதவகை. தமியேனை - துணையில்லாத எனனை.

௧௫௬. ஏதம் - பழி.

நீதினறிய குறநாயகி சேருந்திரு மார்பா
சிவஞானதரு குமராவுமை சிறுவாஅரி மருகா
தாதொனறிய வனசததட மீதொனறிய எகினந்
தண்மாலையில வணகாவடை சமராபுரி யானே. (௧௫௬)

ஏலும்மன மோடிப்பொருள் யாதொனறினை நாடி
இசையுமபொழு தேனுமமதை எண்ணுது விடுததுன
வேலுஞ்சிறை மயிலுங்கன தோளுஞ்சிறு தாளும்
வீறுறருள் முகமுமஉன வேண்டுஞ்சிறி யேனே
கோலும்மறை நாலினமுடி மேலொனறிய தேவே
குணகுஞ்சரி கோவேசுரர் கொண்டாடிய வாழ்வே
தாலம்புக ழணியேயென துயிரினனொளிர மணியே
தவமானுறை கணியேநல சமராபுரி யானே. (௧௫௭)

அத்தமமன முதயஞ்சிறி தறியாரவி போலுன
அருளாகிய ரவியெனனுள மகலாதுநி றைநதே
சித்தமமல இருளும்பல தத்வம்மெனு முடுவுஞ்
சிறுபோதவெண் மதியும்மகல் சீரொனறினி வருமே

---

௧௫௬. தாது - மகரந்தம். எகினம - அனனம். கா சோலை.

௧௫௭. ஏலும் - பொருந்திய. கோலும் - கோலிய. தாலம் - நிலவுலகம. உறை - தங்கும்.

௧௫௮. அததம்மனம - அஸ்தமனம். ரவி - சூரியன. சிததம் - உயிரினினறும் நீஙகாத. உடு - நக்ஷத்திரம். சிறு போதம் - தற்போதம.

நித்தனை மகிழ் தரவோர்மொழி அத்தம்புகல் குரவா
நீலக்கல பத்தோகைகள் மாலைப்புயல் கண்டு
தத்தாதிமி தித்தாதிகு தெய்த்தெய்யென ஆடத்
தண்கா அளி பண்பாடிய சமராபுரி யானே. (கடுஅ)

மறையாதிய கலையோதிய வனசப்பெரு மானும்
மணனுண்டுவ டத்தேதுயில பண்ணனும்பெரு மானும்
நறையாரித ழித்தாரபுனை சடையெம்பெரு மானும்
நாடிக்களி கூரத்தக மேறித்திகழ் வோனே
இறையாகிய வளவாயினு மறவாதுனை நாடி
இன்பத்துயில் கொள்ளும்படி எனபுத்தியில் நிறைவாய்
தறையாதியி லுறைவோர்பணி சரணைப்பரி புரணை
தண்ணாளி அண்ணமகிழ் சமராபுரி யானே. (கடுக)

அவனோடவ ளதுயாவெனு மலாகானலை நாடி
யானசெயத்தனனை பிறசெய்தன னெனநினைபொடு துனபு
நவமாய்வரு தோறும்மிகு விழைவும்வெகு ளியுமே
நணிநீயுயி ருண்ணினறுநடத் துஞ்செயல் நாடேன

கடுஅ. நித்தன - சிவபிரான. அத்தம் - பொருள்.

கடுக. இறை - சிறிது. துயில் - நித்திரை. தறை - நில வுலகு. அளி - கருணை.

கசO. கானல் - கானல்நீர. நவம் - புதிது. விழைவு விருப்பம.

பவவேலைக டத்தும்உன பாதத்துணை வங்கம்
பற்றத்திரு வுளம்வைத்தருள் பாலித்திடு கண்டாய்
தவராசர்கள் கவிராசர்கள் புவிராசர்கள் ஞானே
தயராசர்கள் புடைசூழ்தரு சமராபுரி யானே. (௧௬0)

எண்ணினசெய லாயும்மெழில் உடலினசெய லாயும்
யாதாயினு நாவாரவி சைகளுஞ்செய லாயும்
நண்ணுஞ்செயல் வருதோறுநின னருளினசெய லாக
நாடுஞ்செய லெனறேவரு நாயேனசெயல் போயே
விண்ணும்புகழ் வேலும்விரி கதிரோனைய மைகளும்
மிளிர்செஞ்சிறை விருதுந்தரு கரமீதுபி டித்தோய்
தண்ணந்துறை வாவிக்கயல் பாயக்கம லத்தேன
சாயக்குட வளைமேயதரு சமராபுரி யானே. (௧௬௧)

---

௧௬0. பவவேலை - பிறவிக்கடல். வங்கம் - மரக்கலம். பாலி - செய்.

௧௬௧. எண் - மனம். கதிரோன - சூரியன. தருகரம் - அருள் செய்யுங் கை. குடவளை - குடம் போனற சங்குகள். மேய்தரு - மேயும்.

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

(பெருங்கழிநெடில்விருத்தம)

சோம கிரணப் பெருஙகருணை
சுரந்த முகங்கள் ஓராறுஞ்
சுருதி வழுததும பனனிரண்டு
தோளும் நீபத தொடைமாாபுங்
காமா நிறச்செம் பட்டாடைக
காட்சி மருங்குஞ் சிறுசதங்கை
கலித்த உபய திருததாளுங்
கடையேன துதிககப் பணிப்பாயே
சேம நிதியே சுராபதியே
தெயவத தருவே மலாமருவே
செறிபூ ரணமே ஆரணமே
சிறியேன உயிருக கோருயிரே
பூமன அறியாப் பிரணவததின
பொருளைப் பகரும பூஙகிளியே
போறறும் அடியாாக கோாருளே
போரூா முருகப் பெருமானே. (௧௬௨)

---

௧௬௨. சோமன - சநதிரன. காமா - யாவரும் விரும்பும. மருங்கு - இடை. கலிததல - ஒலிததல். உபய - இரண்டு. சேம நிதியே - வைப்பாகக கொண்ட நிதியமே. செறி - எஙகும் நிறைந்த. ஆரணம் - வேதம். பூமன - பிரமன்.

மறையா கமத்தின நெறிப்படியே
வணங்கு மவரின ஒருவனல்லேன
மனுபே ரனபு தழைத்துநினே
வந்திப் பாரின ஒருவனலலேன்
இறைவா நினது புரணசுகம்
நேசித் தவரின ஒருவனல்லேன
நீச னேனஉன திருப்பாத
நிழற்கும் உரிதநேன ஆவேனோ
சிறையாா தோகை மிசைதநோனறுந்
தேவே அமரா பணிகோவே
சிவனூர் புயூத்தில அணைதநேந்துந்
தெய்வக் குதலை மொழிககுருந்தே
பொறையால் உயர்ந்த பெரியோாகள்
புந்திச் சுவையாஞ் செந்தேனே
புனிதம் நிறைந்த செவவேளே
போரூா முருகப் பெருமானே. (௧௯௮)

எண்ணி லாத நெடுங்காலம்
எண்ணி லாத பலபிறவி
எடுததே இளை ததிங் கவைநீங்கி
இம்மா னிடத்தில் வந்துதித்து

௧௯௮. மனு - நிலைபெறற. வந்திததல - வணஙகல. உரித்தேன் - உரியவன. தோகை - மயில். குதலைமொழி - மழலைச்சொல் குருந்து - குழந்தை. பொறை - சாந்தம். புநதி - அறிவு. புனிதம் - சுததம்.

மண்ணின் வாழ்க்கை மெய்யாக
மயங்கி உழனறால் அடியேன்உன்
மாறாப் பெருமை தரும்பாத
வனசத துணையென றடைவேனே
கண்ணின மணியே உயிர்க்களியே
கருணைப் புயலே சுகக்கடலே
கச்சித் தாய்உச் சியைமோந்து
கண்ணோ டணைகருந் திருத்தாளா
புண்ணி யோர்எண் ணியகருமபே
பொழிமும் மதவா ரணமுகததோன
பொற்பார் துணையே அற்புதனே
போரூர் முருகப் பெருமானே. (௧௩௪)

கள்ளஞ செறிந்த வஞசநெஞ்சக
கயவ னேனைப் புலையனஎனைக
கருதா சார ஈனமுடைக
கசட னேனை மயல்செறிந்த
உள்ள முடைப்பொய் யவனேனை
உனபே ரருளால் உறநோக்கி
உயர்பே ரினபத் திடையிருததா
துறில்நா யடியேன உய்வேனோ

---

௧௩௪. களி - அனபு. வாரணம் - யானை. பொற்பு - அழகு. கச்சிததாய் - காஞசிபுரத்திலுள்ள உமையம்மையார்.

௧௩௫. கயவன - அறிவிலி. கருது - எண்ணத்தகும். கசடன் - இழிஞன. மயல் - மயககம்.

வெள்ளரு செறிந்த சடாமகுட
விமலன புதல்வா அரிமருகா
வேடா குலமா மகள்கணவா
விறலமா முனிவர் தொழுந்தலைவா
புள்ளரு ஞிமிறுங் கலந்தாரகரும்
புனித நீபத் தொடைமார்பா
புரைதீர் தகரப் பரியேறும
போரூர் முருகப் பெருமானே. (கசரு)

தனுவோ டிலகு காணமுடன
சாரும் போக புவனமிவை
தமையாமே எனதென றுணர்ந்துமயல்
தழைத்துத் தருகோ டுழலகினறேன்
உனதா மவைகள் மாயையினிடை
உதிககச் செய்தாய நீஅதனுல்
உள்ள வாறிம முறைமைதனை
உணராச் சிறியேன உயவேனே
பனகா பரணாக குபதேசம்
பாலித் தருளும பரகுரவா

கசரு. வெள்ளம் - கங்கை. புளளரு ஞிமிறு - புளளாகிய ஞிமிறு ; வண்டு. ஆரகரும் - ஒலிக்கும. புரை - குற்றம. தகரம் - யாட்டுககடா.

கசசு. தனு - உடல. தருகோடு - நிகரின்றி. பனகம் - பாம்பு. குரவன - ஆசிரியன.

பைந்தாரக கூந்தல் தெய்வானை
பரிந்து மகிழ வருகணவா
புனைபா மாலை தரித்தேதத்தும்
பொருவில அருணை கிரிநாதனை
புகழ்வீட் டினபம பெறவுதவும்
போரூரா முருகப் பெருமானே. (௧௬௬)

வேத முடியினை உறுபொருளை
விரிபூ மிசைச்சே வடிபொருந்த
விகிாத குருவாய எழுந்தருளி
விளம்பும அவித்தை இருளிரிய
ஓது மணியே அடியேனஉன
உபய சரண மறந்தாலும்
உறுபே ரருளால் மனந்திருததி
உயரச் சரணத் திருத்தாயே
நாதம் அளிகளுங் குரறபுலியினை
நகம் போல்துண்டச் செஞ்சூட்டு
நலதத பொறிச்செஞ் சிறைச்சேவல்
நளினக் கரததிற் பிடித்தோனே

---

௧௬௬. பைந்தார - வாடாதமலர். பொருவில்-ஒப்பில்லாத.

௧௬௭. விரி பூ மிசை - பரந்த பூமியினமீது. விகிர்தம் - வேறுபாடு. அவித்தை - அஞ்ஞானம். நாதம - நாத ததத்துவ ஒலி. துண்டம் - துணடமாகத தோனறும். சூட்டு - கொண்டை. பொறி - புள்ளி. நளினம் - தாமரை..

பூத கணங்கள் கொண்டாடப்
பொருசூர் குலவேர் களைந்தவைவேல்
புனிதப் புயத்தின மிசையேந்தும்
போரூர் முருகப் பெருமானே. (௧௬௭)

அலையி லாத சாகரம்போல்
அனிலனு சேரா விளக்கதுபோல்
அருங்கல் இரும்பொன சமமாகி
ஆன தாரசின நுனியதுபோல்
நிலையொன றியநற் சமாதியுற்று
நினருட் கமலத் தெழும்பிரச
நிறைவா ரிதியிற் புகுந்தனின
நேசித் தடியேன இருப்பேனோ
விலையில் மகுடத் திருமுடியாய்
மிளிர்குண் டலங்கள் செறிகாதா
வியனகே யூரத் திருத்தோளா
விஞ்சுஞ சதங்கை சூழ்தாளா
புலையுங் கொலையுங் களவுமில்லாப்
புனிதத் தவத்தோர் தொழுதேத்தும்
புராரி குமரா உமைசிறுவா
போரூா முருகப் பெருமானே. (௧௬௮)

---

௧௬௭. வை - கூர்மையான.

௧௬௮. அனிலம் - காற்று. இரும் பொன் - மாற்றுயாந்த பொன். வியன - பாந்த. விஞ்சும் - ஒலிக்கும். புராரி - திரிபுரத்தை யெரித்த சிவபெருமான.

பதினான்குசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

(பெருங்கழிநெடில்விருததம்)

சுருதியின் முடிவு தெளிதரு பரம
சுகமுறக கலசமா முனிக்குத
துகளறும் அரிய பொருள்பகர் குரவ
துதிபெறும உவமையில் அழக
கருதரும் அடியர் பவவலை துணிசெய்
காரண பூரண எனவுன
கழலிணை அடியேன மனதினில் நினைந்து
கசிந்துநெக் குருகுநாள் உளதோ
செருவயின அசுரர் குலமணி அனைய
திறலுடை ஒருமக சூரன
திகழுரம் உருவ அலைஅயில் விடுத்த
சேவக பாவக தீத
தருமணி இகலி அருள்கர கமல
தணிநெடு மயூரவா கனனே
சததள கமல மருவிய வயல்சூழ்
சமரமா நகருறை குகனே. (௧௬௯)

---

௧௬௯. கலசமாமுனி - அகததிய முனிவர். துகள் - குற்றம். கருதரும் - எண்ணுதற்கரிய. செருவயின - போரசகளத்தில். மகசூரன - பெரிய சூரபனமன். அலை - அலைத்துப் புகவல்ல. பாவக அதீத - பாவனாதீதனே. தரு - கற்பகத் தரு. மணி - சிந்தாமணி. இகலி - பகைத்து. சததளம் - நூறு இதழ்.

முரணுறு கொடிய பவமெனும் உததி
முழுகலும் எழுதலு மாகி
முதிர்கரை அறியா திடைதடு மாறி
முடைலைகொள் விடயமென் றுரைசெய்
உரமரு மகரம் இடையிடை அடர
உய்வகை ஒருதிசை யின்றி
உழலுமென் றனக்குன கழலிணை அம்பி
உவந்தளித் தாளுநாள் உளதோ
விரவிய களப ம்ருகமத படிர
விரைகமழ் புயாசல வீர
விரிகதிர் இலகு மாகத் மயிலின்
மிசைவரும் ஒருபெருவ குமர
சரவண விசாக குககுடத் துவச
சண்முக சச்சிதா னந்த
சததள கமல மருவிய வயல்சூழ்
சமரமா நகருறை குகனே. (கஎ0)

கஎ0. முரண் உறு - மாறுபட்ட. முதிர் கரை - முத்தி யென்னுங் கரை. முடைலை கொள் - புலால் நாற்றம் நாறும். உரம் மருவு - வன்மை பொருந்திய. மகரம் - மகரமீனகள். அடர - போர்புரிய. அம்பி - மரக்கலம். விரவிய - மணங் கமழும். படிரம் - சந்தனம். விரை - மணம். அசலம் - மலை.

விலகிய கலக விழிமட வார்தம்
மென்முலைக் குவட்டிடை யிழிந்து
மிகுமயல் ஆசை வெம்புலி பாய
மெய்ம் மறந் துனதருள் நினையாப்
புலமிலி இவனென றெனையிக ழாதுன
புனிதசெஞ் சரோருகம் இணைந்த
பொறபினில் திகழும் அற்புத பாதம்
பொருந்திடத் திருந்தருள் புரியாய்
பலகலை முழுதும் அறிதரு புலவ
பரகதி நெறிதரு குரவ
பதகரை முடுகி அடும்ஒரு வீர
பணிசுரர் எணியடை நிருப
தலமதில் இரவி வரவொரு தொனிசெய்
தழைசிறைச் சேவலம் விருத
சததள கமல மருவிய வயல்சூழ்
சயரமா நகருறை குகனே. (களக)

அழலுறு மெழுகின் அரிவையர் மயலின
அனுதினம் அகநெக அழியும்
அசடனை மதியில் கசடனை அறிவி
லாதனை மாதவம் இலனை

களக. விலகிய - நன்னெறியினின்றும் விலகிய. புலம் - அறிவு. பதகர் - பாதகர்; கொடியர்.

களஉ. அழல் - தீ. அகம் - உள்ளம். நெக - சிதைவுபட. அசடன் - கீழ்மகன். கசடன் - குற்றமுடையவன்.

விழலனே அதிக விரகனே மதுரம்
இலதொரு வசனனே முனிவில்
விறலனே உனது கழலிணை குறுகும்
விதமளித் தாளுநாள உளதோ
புழைபெறு பனையிற் கரமலைப் பிடரிற்
பொங்குசெங் கதிரொரு கோடி
பொற்பினில் திகழ்வ தொப்பெனச் சிறந்து
பொன்னுல குலவிய புனித
தழுவரை பெரிய கற்பகா டவியின
தண்மலா மாலிகா பரண
சததள கமல மருவிய வயல்சூழ்
சமரமா நகருறை குகனே. (௧எ௨)

உததிகொள் குமிழி உடுநிரை உயிர்கள்
ஒலிகெழு திரைமலி புளினத்
துறுமணல் அளவை அளவிடும் ஒருவன்
உளனெனில் எனதுறு பிறவி
விதவகை அறியும் அவைகளில் அடியேன
மெலிவுறும் மெலிவை நீஅறிவாய்

௧எ௨. விழலன - வீணன. விரகன் - காமுகன. முனிவு - கோபம். புழை - துவாரம். பனையின் - பனையின துண்டத்தை யொதத. தழுவரை - தழுதழுத்த தூறு.

௧எ௩. நிரை - கூட்டம். புளினம் - மணற்குன்று.

விகசித நினது மலரடி உதவி
வெந்துயா அகற்றிட நினையாய்
நதிபெறு சடில மணிமுடி ஒருவனு
நகைபெற இருசெவி குளிர
நற்பொருள் உரைத்த அற்புதக குரவ
நாதபூ தங்களின தலைவ
சதியுடன நடன மிடுமயில் உரவ
சதுரமென மதுரவா சகனே
சததள கமல மருவிய வயலசூழ்
சமரமா நகருறை குகனே. (கஎங)

சிகரியின உதய பரிதியின மணிகள்
திகழுறு மகுடம்ஓ ராறுந்
திரள்உடு பதியின முகங்கள்ஓ ராறுந்
திருவிழி மலர்களா ராறுங
ககனம்ஊ டுருவு கனகமால் வரையிற்
கதித்தெழு புயங்கள்ஈ ராறுங்
கடிகமழ் உபய பதங்களும் எனது
கருத்திலுற் றிருககுநாள உளதோ

கஎங. விகசித - மலர்ந்த. சடிலம் - சடை. சதி - தாள வொத்து. சதுர - அற்புதத்தை விளககும்.

கஎச. பரிதி - சூரியன். மகுடம் - முடி. உடுபதி - சந்திரன. ககனம் - ஆகாயம். கதித்து - நிமிர்ந்து. கடி - நல்ல மணம்.

நிகரறும் உரகன் முடிநெற நெறென
நிகழ்வட வரைகிடு கிடென
நிலவிய வுலகை ஒருநொடி யதனில்
நிலைபெற உலவுசீ ரடியாய்
தகைபெறு குறவர் மடவரல் யானை
தந்தருள் மடவரல் கணவ
சததள கமல மருவிய வயல்சூழ்
சமரமா நகருறை குகனே. (௧௭௪)

அவகதி புகுதும் நினைவுடன் இயங்கி
அடர்வுறு விடயமென் கடுவை
அயின றயின றனந்த நாளெலாங் கழித்த
அறிவிலுன் மத்தனேன தனைச்
சிவகதிக சூரியன எனதெளி வித்துத்
திரிமல மயக்கவேர் களைந்து
திகழுறும் அழல்சேர இரும்புநீர் என்னத்
திருவடிச் சேர்த்துநாள் உளதோ
கவனவாம் புரவி ஏழுறப் பூண்ட
கடிரதக் கடவுளுக் குடைய

---

௧௭௪. உரகன - ஆதிசேடன. தகை - தகுதி. மடவரல் - பெண்.

௧௭௫. அடர்வுறும் - வந்து சாரும். கடு - நஞ்சு. அயின்று - பருகி உனமத்தன - பித்தன். கவனவாம் - ஆகாயத்தில் தாவிச் செல்லும். புரவி - குதிரை. கடி - வேகம்மிக்க. ரதக்கடவுள்-சூரியன.

கதிரெனத் தோன்றும் அயிலுடைக குமர
கந்தநந் தாமணி விளக்கே
தவநதி பெருகுஞ் சடிலனா னந்தத் -
தண்கடல் உதித்த ஆரமுதே
சததள கமல மருவிய வயல்சூழ்
சமராமா நகருறை குகனே. (௭௫)

துகளறும் உலக மலிநிசி பருகும்
துரிசறு பரிதிகோ டிகளிற்
சுடர்விடு நினது திருவுரு அழகுந்
துலங்கிய முகங்கள்ஆ றாறும்
பகரறு மணிகள் சுடர்விடு கடகப்
பருப்பதப் புயங்கள்ஈ ராறும்
பரிபுர கமல பாதமுஞ் சிறியேன்
பரிவொடுங் காணுநாள் உளதோ
செககண செகண செககண செகண
செஞ்சின திகுதகு திகெனச்
செறிமுர சுடுக்கை மத்தளம் அலகை
திசையொலி செனறிட முழக்கச்

---

௭௫. நந்தா - அழிவில்லாத.

௭௬. நிசி - இருள். துரிசு - குற்றம். பகர் அரும் - விலை மதிக்க இயலாத. பருப்பதம - மலை. பரிபுரம் - காற் சிலம்பு. புரிவு - அன்பு. முரசு - பேரிகை. அலகை-பேய்க் கூட்டங்கள்,

சகதலத் தசுரர் மணிமுடி உருளத்
தடக்கைவேல் விடுத்தசே வகனே
சததள கமல மருவியு வயல்சூழ்
சமரமா நகருறை குகனே. (கஎசு)

திடமுறு ககன மகபதி அமரர்
சித்தர்விஞ் சையர்அரி பிரமர்
செயசெய எனவே கற்பகா டவியிற்
செழுமலர் பொழிந்தினி திறைஞ்ச
நடமிடு குழகன் அகமகிழ்ந் திடவும்
நாதனென் றிடைவிடா தனனும்
நன்மனம் அளித்துப்-புன்மனம் போக்கி
நாயினேன் தனைஆண் டருளாய
கடதட விகட குஞ்சரா னனத்துக
கடவுளுக் கிளையநற் களிறே
கதிதரு தருவே நிதிதரு மணியே
காமனிற கட்டழ கினனே
தடமலை நிகாதத அரிமுகத் தசுரன
தனதுரம் உருவவேல் விடுத்தோய்
சததள கமல மருவிய வயல்சூழ்
சமரமா நகருறை குகனே. (கஎஎ)

கஎஎ. இறைஞ்ச-வணங்க. கட - மதநீரைப் பொழிகின்ற. அரி - சிங்கம்.

கலிப்பா

கோச்சகக்கலிப்பா

போராத சுத்தவெளிப் பேரின்ப சாகரத்தே
ஏராத நாயேன இருப்பதினி எந்நாளோ
வாராருங் கொங்கைஉமை மடிமேலுந் தோள்மேலுஞ்
சாரா வளருஞ் சமரபுரி நாயகமே. (கஎஅ)

காட்டுவதுங் காண்பதுவுங் காட்சியும்போய் நின்றஇன்ப
வீட்டினி டைத்துயினறே வேசறிகைை தீரவேனோ
மாட்டின்மி சையேறு மகதேவர் சேயேனை
தாட்டுணையே தருசரு சமரபுரி நாயகமே. (கஎகூ)

ஏரகம் அனபாகி எழிலுறுபா ரந்தோர்க்குன்
சீரகமீந் தினபுதவுஞ் செல்வமலி தேசிகனே
நாரகமொன றில்லாத நாயேனை ஆள்எவைக்குந்
தாரகமே சேயே சமரபுரி நாயகமே. (கஅ0)

கஎஅ. போராத - எனறும் அழியாத. ஏராத - எய்தப் பொலிவு பெறுத. வார - கச்சை. சாரா - சார்ந்து.

கஎகூ. வேசறிகை - பிறப்பு இறப்பாலடைந்த இளைப்பு. சேய் - குழந்தை.

கஅ0. ஏரகம் - திருவேரகம்; சுவாமிமலே. பா - பாமாலை. நாரகம் - அன்பு.

பாலுக்குள் வெண்ணெயெழு பான்மைபோல் என துள்ளத்தின்
சீலத்தை யெல்லாந் தெளிவிப்ப தெந்நாளோ
வேலுக்க ரசே வில்லமாம யிற்கரசே
தாலத் தரசே சமரபுரி நாயகமே. (கஅக)

சோரிவேல் கண்ணியாமேல தொல்புவிமேல் பொன்னதன
வாரி அலைபோல் வரும்ஆசை தீரவேனோ [மேல்
நாரியிடப் பாகருக்கு நானமறையின உட்பொருளைத்
தாரிபெற ஓதுஞ் சமரபுரி நாயகமே. (கஅஉ)

காமாகுறப் பெண்மானுங் காமுறுதெய்வ வப்பிடியுங்
கோமளா ராறுபுயக் குன்றிலுறச் சேர்ப்போனே
ஓமெனுமவித துள்ளேஉ தித்ததரு வேயெனையுந்
தாமரைத்தாள சேராய் சமரபுரி நாயகமே. (கஅங)

கும்பமுனிக கினபமெல்லாங் கொள்ளைகொள்ளத தந்தருள்நீ
வம்பனேற் கினபம் வழங்குவதும உண்டாமோ
செம்பதுமக காடலாநத தேசுதரு பேரழகா
சம்புதவு மைந்தா சமரபுரி நாயகமே. (கஅச)

கஅக. சீலத்தை - உனது சீலத்தை. தாலததரசே - பனை அடியினகண் வாழும் அரசனே.

கஅஉ. சோரி - உதிரங் தோய்ந்த. தாரிபெற - ஒழுங்காக.

கஅங. கோமளா - மெல்லிய.

கஅச. பதுமம் - தாமரை.

கட்டளைக்கலிப்பா

அருளி ருந்துநின பாதம டைந்தவர்
அனபி ருந்தநெஞ சீரலுனி வாழ்த்தியும்
மருவி ருந்தம லர்தூயவ ணங்கியும்
மன்னு காலங கழிததனா நாயினேன்
உருவி ருந்தயா கினறபொய் வாழ்க்கையை
உனனி உன்னி உழனறேம யங்கினேனை
தருவி ருந்தபொ ழில்வள மனனிய
சமர மாபுரிச சண்முக வேலனே. (கஅ௫)

கானல் நீரினை மெய்யென றவாவியே
கனவி டாய்கெட உண்ணக கருதினேனை
ஆன நீருவா நீரென நாடுவெ
தனன மாமயல் என்றினி ஆறுவேன்
வான நாடரும் மாமுனி வோர்களும்
மதித்த ஆரண முந்துதித் தேதொழுந்
தான மாமழை யானைக் கிளையவா
சமர மாபுரிச் சண்முக வேலனே. (கஅ௬)

கஅ௫. உனி - நினைந்து. உரு இருந்து - முன் உருவுபோ லிருந்து. அயர்கின்ற - பின சோர்வடைகின்ற.

கஅ௬. அவாவி - விரும்பி. விடாய் - வேட்கை. வான நாடர் - தேவர்கள். தான மா மழை - மத மழை.

கனவி லேகண்ட காட்சிகள் யாவுமக்
கனவிற் பொய்யெனக் கண்டுதெ ளிந்தோன்
புனையும் அந்தக்க ரணவினை மெய்யெனப்
பேணு மாறும யங்கினேன் பேதையேன்
அனையுந் தாதையும் ஆரிய னும்எனை
ஆண்ட தெய்வமும் நீயென நம்பினேன்
றனைவி டேனுன்றன் சித்தமென் பாக்கியரு
சமர மாபுரிச் சண்முக வேலனே. (கஅஎ)

பளிக்கு மண்டபத் தேஉறு நாயதன்
பளனி ழற்குளும் மெய்யென நாடல்போல்
ஒளிக்கு மாயையில் நின்றெனை எண்ணிலா
உருவ மாகக்கண்டு ழன்றனன் ஐயனே
வெளிக்கு ளேவிளை யுஞ்சுக வாரியே
விதத்தி லாதெழு சுத்தசொ ரூபமே
தளிர்க்கை யார்கள்ந டிக்கின்ற மாடமார்
சமர மாபுரிச் சண்முக வேலனே. (கஅஅ)

விண்ணி லேயெழும் இந்திர சாபத்தை
மேக மின்னலை ஒத்தெழு காயங்கள்
எண்ணி லாதன டுத்தினைத் தேனையென
றின்ப வாரியில் வைத்தினைப் பாற்றுவாய்

கஅஅ. பளிக்கு - பளிங்கு; கண்ணாடி. வெளி - சிதாகாச வெளி.

கஅகூ. சாபம் - வில்.

கண்ணி லேகண்ட சிதமெ தாளிக காட்சியே
கருததி லேகண்ட இனபசந் தோஷமே
தண்ணி லாமுடி வேணியா செல்வமே
சமர மாபுரிச் சண்முக வேலனே. (கஅகூ)

காலன் செங்கட் கடாவினில் ஏறியே
கயிறு வீசிப்பி டியாமு னம்என்னை
வேலுஞ் செங்கையில் ஏந்திம யினமிசை
விரைவில் வந்துவந் தஞ்சலென றருளுவாய்
ஆல முண்டக ளத்தர்இ டத்துறை
அரிவை கொஞ்சுறக கொஞ்சுபைங கிள்ளையே
தாலம் பாளைம துகுடம் ஏந்திய
சமர மாபுரிச் சண்முக வேலனே. (ககூ0)

கலிநிலைத்துறை

வடமலை வில்லான உதவிய ஒற்றை மருப்பாளன
திடமுறு துணையே எனதுயிர நிறையுஞ் செவவேளே
இடமுறு நினபூ ரணசுகம் அடைகுவ தெனறடியேன
தடமயி லேறுஞ் சேவக சமரப் பதியானே. (கககூக)

கஅகூ. தண்ணிலா - தண் + நிலா.

ககூ0. பைங்கிள்ளை - பசுங்கிளி.

கககூக. வடமலை - மேருமலை. மருப்பு - தந்தம். இடம் - முத்திவீடு.

அண்டர் மணிக்குழு நின்றொளிர் கடகத் தணிபூண்ட
திண்டிறல் வாகுவி ராறுள மோனச் செவவேளே
மண்டிடும் அனபினொ போல்அடி யேனைம திததாளாய்
தண்டைகொள் பாதச ரோருக சமரப் பதியானே. (௧௧௨)

அறிவொளி யேஅறி வோரமு தேபுவி யாதியெலாம்
பிறிவரு பூரண மேசுரர் ஓதுபெ ரும்பொருளே
பொறிவழி செலுமென் பிழைகுறி யாதுபொ றுத்தாளாய்
தறைஉயிர வாழ்தர நிலவிய சமரப் பதியானே. (௧௧௩)

வேடர்கு லச்சிறு மாதைஅணை வுற்றவி றற்புயனே
ஆடர வப்பணி அத்தன ளிதருள் அற்புதனே
மூடனெ னத்தமி யேனைவி டுதிடல் முத்திதருந்
தாடலை வைத்தெனை ஆளுதி சமரப் பதியானே. (௧௧௪)

நல்லார் அல்லாா செய்தொழில் செய்யும் நாயடியேன்
எல்லாம் வல்லார் பணிநின பதமலர் எனறடைவேன்
தொல்லா ரணமுதல் எல்லாம் ஓதுசு காதீதா
சல்லா பவிநோ தத்தாய் சமரப் பதியானே. (௧௧௫)

---

௧௧௨. அண்டாமணி - தெய்வத்தனமை வாய்ந்த நவமணி. மண்டிடும் - நிறைந்த.

௧௧௪. தாடலை - தாள் + தலை.

௧௧௫. தொல் ஆரணம் - பழைய வேதம்.

இலகிய கற்புக கடவுட் பிடிசேர் எழில்மார்பா
இலகொளி மொய்த்துன தருளெ னகத்து வெளிப்படுமே
நிலவிய குக்குட விருதுப டைத்தநெ டும்புகழோய்
சலசம லர்ப்பத முருகா சமரப் பதியானே. (கககூ)

உனலரும் அனபினர் நினையும் படிவம துடையோனே
நினைவுக டந்தவர் அறிவெழு சுகமாய் நிறைவோனே
எனையுமொ ரனபினன எனவுந் திருவுளம் எண்ணுதியோ
தனபதி அளகையின நிலவிய சமரப் பதியானே. (ககள)

வானவா முனிவரர் பாதலர் உலகர்வ ணங்கியசாம்
பூனத நூபுர ஓசைமு ழங்குறு பொற்பாதா
ஞானப ராஅமு துண்குவ தெனறினி நாயடியேன
தானவர் நூறிட வேல்விடு சமரப் பதியானே. (ககஅ)

கட்டளைக்கலித்துறை

(அலங்காரம்)

எல்லார்கக மேலவன நீயென றறிந்துனை ஏத்திஅன்பாய்ப்
பொல்லாக கருமலந் தீர்ந்தான் பொதியப் புகழ்முனிவன்

கககூ. இலகிய - விளங்காநின்ற. இலகொளி மொய்த்து - என்னிடதது மறைந்துள்ள அறிவு வெளிப்பட்டுத் தோன்ற. நிலவிய - வெற்றியோடு விளங்கிய. சலசம் - தாமரை.

ககள. படிவம் - திருவுருவம்.

ககஅ. சாம்பூனதம் - மேலானபொன் தானவர் - அசுரர். நூறிட - அழிய.

கககூ. ஏததி - துதித்து. கருமலும் - ஆணவமலம்.

சொல்லாற் புனைதொங்கல் நக்கீரன் சாத்தித் துனிகடந்தான்
நல்லார்கரு நல்ல வனேசம ராபுரி நாயகனே. (கசுகு)

தோட்கும் குமநக்கும் கோக்குழை மாதர்க்குந் தொல்லைமத
வேட்கும் உளங்குலந் தேனைவி டேல்விண்டு மாமலர்க்கை
வாட்கும் கொடிய மருப்பார் மகிடன் வளைப்பில்உறா
தாட்கொண் டருளுகண் டாய்போரி வாழும் அயிலவனே. ()

அண்டஞ் சராசரம் எண்டிசை யாவும் அளித்தவளுங்
கண்டங் கரிய சிவனுந் தமவங் கரங்களின்மேல்
மண்டன்பின் ஏந்தி முறைமுறை தந்து மகிழ்மதலாய்
தொண்டனை பெனக்கும் உளதோதென போரிச் சுராதிபனே.()

கொஙகணா ஆரியர் ஒட்டியர் கோசலர் குச்சரராஞ்
சிங்களர் சோனகா வங்காளர் ஈழர் தெலுங்கர்கொங்கர்
அங்கர் கலிங்கர்கன ளுடா துருககா அனைவருமே
தங்கள்தங் கட்கிறை நீயெனபா போரிச் சரவணனே. (உ0உ)

கசுகு. தொஙகல் - மாலை. துனி - துனபம்.

உ00. நகரும் - அளாவிய. கோ - சிறந்த. குழை - குண்டலம. மதவேள் - மனமதன். விண்டு - திருமால். மகிடன - எருமைக்கடாவை வாகனமாகவுடைய இயமன. வளைப்பில் உறா து - வலையில் அகப்படாது.

உ0க. தம - தங்களுடைய. மதலை - குழந்தை. தொண்டனபு - ஆட்பட்டொழுகும் அன்பு.

மதுவார்த் திடுகடம் போலே மயக்குறு மாதரைஓர்
கொதுகாக் கருதுறுங் காலமுண் டோகொடி யேனதனக்கே
விதுவாற் சலந்தருங் கற்சுனை ஊடு விளங்குபிடி
சதுராக குடைந்து விளையாடும் போரிச் சரவணனே. (௨௦௩)

அள்ளித்தெளித்தென்னகள்ளிவெந்நீழல்அணுகுழைதான்
அள்ளிப்புனலெனப்பேய்த்தேரைநாடிநலிவதுபோல்
உள்ளிப்பொய்வாழ்வினைஊர்தொறுஞ்சென்றுழலாதெனையாள்
வெள்ளிப்பொருப்பினன்மைந்தாதென்போரியில்வேலவனே.

மடுப்ப மயககிடை கொண்டேகு நெஞ்சினை மாற்றிஎனனை
எடுப்ப துனககுக் கடனஐய னேயெழில் கூடபழனத்
துடுப்பு முகக்கொழுச் செல்கினற சீதையில் ஊறியநீர்
கடுப்ப வனசப் பிழியூறும் போரியங் காங்கெயனே. (௨௦௫)

கருக்கடல் நாயடி யேன்புகு தாவகை காத்துமுததிப்
பெருக்குறும் இனபத் திருத்துகண் டாய்பெரு நீர்ககரையின

---

௨௦௩. மது - கள். கடம் - குடம். கொதுகு - கொசு. விது - சந்திரன. சதுராக - தகுதியாக. குடைந்து - மூழ்கி.

௨௦௪. உழை - மான. அள்ளி - விரும்பி. புனல் - நீர். பேய்த்தேரா - கானற் சலம். உள்ளி - கருதி.

௨௦௫. மடுப்ப - என்னை வீழ்த்த. எடுப்பது - காப்பது. பழனம் - வயல். உடுப்பு - உடம்பு. சீதையில் - படைச்சாலில். ஊறிய - சுரந்த. கடுப்ப - ஒப்ப. பிழி - தேன்.

௨௦௬. கருக்கடல் - பிறவிக்கடல்.

வருக்கை வெடித்தெழு செஞ்சாற்றுச் சேற்றில் வழுக்கிநத்துக்
குருக்கொளுமுத்தமிழ் போரூர்ச்சடானனகோக்கொண்டலே.

வண்டணை யாக்கொண்டு கண்தூங்கும் பூங்குழல் மாதரையே
கண்டனை யாய்உனுங் காலமுண் டோகடை யேனறனக்கே
ஞெண்டினங் கேதகைத் தாதரித் துண்டறல் நீடுபொய்கைத்
தண்டுறை ஞெண்டுடன் ஆடிடும் போரிச் சரவணனே. (உ0எ)

வட்டாடல் போலப் பிறப்பதுஞ் சாவது மாக்கியெனறும்
ஒட்டாரஞ் செய்கினற மாயை உணர்ந்தும் உணரவொட்டா
தட்டாவ தானஞ் செயுஞ்சீவ ரைப்பொய்மை யாயிருத்துங்
கட்டாணி யானமுத் தீதசம ராபுரிக் காங்கெயனே. (உ0அ)

அஞ்ஞானததாலடியேன்பிழை செய்யினும்ஆரருள்சேர்
மெய்ஞ்ஞானத்தாய்பொறுத்தாட்கொள்ளவேண்டும்வியன்மறை
செஞ்ஞானத்தார்புகழ்போரூர முருகசெகம்உயிராம் [தேர
பொய்ஞ்ஞானக்கூட்டத்துக்குட்புறன் ஆகியபூரணனே. (உ0கூ)

உ0சு. வருக்கை - பலாப்பழங்கள். நத்து - சங்குகள். குரு- நிறம். சடானனம் - ஆறுமுகம். கொண்டல் - மேகம்.

உ0எ. குழல் - கூந்தல். அனையாய் - தாயாக. ஞெண்டு - நண்டு. கேதகை - தாழை. அறல் - குளிர்ந்த.

உ0அ. வட்டு - சூதாடு கருவி. அட்டாவதானஞ்செய்யும் - விஷய சுகங்களைப் பற்றியும் விட்டும் மயங்கும். இருத்தும் - நிலைபெறுத்தும்.

உ0கூ. தேர் - உணர்ந்த.

நின்பாத தாமரைக் கன்பேது மினறிய நீசன்பொல்லேன
புன்போத மேலிட்ட பொய்யேன பிழையைப் பொறுததருளாய்
அம்போ ருகமலர் ஓரா றலர்ந்த அருட்கடலே
செம்போரி வேலவ னே இமை யோாகள் சிகாமணியே. (உகo)

மெய்யா நெறிககண் அடியேன செலுத்த விலங்கிமிகு
பொய்யா நெறிக்கண் எனைக்கொடு போமுளப் போாககளிற்றை
ஐயா நின தரு ளாங்கயிற் றூற்பிணித தானதண்டைச் [னே.
செய்யாருந் தாள்கந்து சோப்பாய்தென் போரியஞ் சேவல

உள்ளூறு புனனினை வெல்லாம் ஒழிந்திடு குணர்வரிய
நள்ளிரு ளன்னஅஞ ஞானமுந் தீாந்து நன்னுதவுந்
தெளளிய போருள் ஊடே கலந்தின்பு சேர்ந்திருப்பக்
கள்ளநெஞ சேற்கும் வருமோதென போரியங் காங்கெயனே.

எல்லாப் பொருள்களுந் தானுகித் தானெனறில்ஏய்வதினறுய்ச்
சொல்லாற் கருததத னுற்செனறு கூடருஞ சோதியதாம்
மல்லா ரணப்பொருள் நாயேற்கும் ஈய மதித்திகொல்லோ
நல்லார்க் கினிய குகனேதென் போரியென னுயகனே. (உகங)

உகo. புன்போதம் - புல்லிய அறிவு. அம்போருகம் - தாமரை.

உகக. உளம் - மனம். செய் - செந்நிறம். கந்து - கட்டுத் தறி.

உகஉ. உள் - மனம். நள் இருள் - நடு இருள்.

உகங. ஏய்வது - பொருந்துவது. மல் - வளம் நிறைந்த. மதித்தி கொல்லோ - கருதினையோ.

எண்ணிய எண்ணிய வாறே சிறியனுக கீந்தருளும்
புண்ணிய னேநின மகிமையை ஓர்ந்திலன் பொய்யவனேன்
கண்ணுறு மாமணியேகருத் தூறுங் கனிரசமே
தண்ணளி மாமுகி லேபோரி மேவிய சண்முகனே. (உகச)

உள்ளத் தழுக்கினை யெல்லாம் அகற்றி உனதுபத
வள்ளக் கமலத் தெழுநற வானந்த வாரியிலே
கள்ளச் சிறியனை வைத்தாள வேண்டுங் கழனிமடை
அள்ளத் திறந்திடும் வாளைகள் போரி அயிலவனே. (உகரு)

மலஞ்சேர் கடத்தைப் பிணிக்கூட்டை ஒன்பது வாயிற்பையை
நலஞ்சால எண்ணிக் கடையேன் களித்தனன் நாய்ப்புலையேன்
திலஞ்சார் தயில மெனவெங்கு மானசி வானந்தத்தேனை
கலந்தே களிப்பதென் றேசம ராபுரிக காங்கெயனே.

எண்ணிலி காலத்தின் பின்னர்இக காயம் இனிதளித்தாய்
நண்ணுறும் ஃதினும் மெய்ப்பத்தி ஈந்திலை நாயடியேன்
பண்ணிய பாவமென றேகும் பரகதி என்றடைவேன
விண்ணுறு தேவருஞ் சூழ்போரி வாழ்கின்ற வேலவனே. ()

உகச. ஓர்தல் - உணர்தல்.

உகரு. வள்ளம் - கிண்ணம். அள்ள - நீரைமடுக்க.

உகசு. திலம் - எள்.

திரவணி நீடிய போரூர்கை கூப்பிச் செங்கமலச்
சரவண வாவியில் நீராடித் தங்கச் சதங்கைகொஞ்சுங்
குரவணி பாதம் பணிவோர்க் கினிமை கொடுக்கும்பிரான்
அரவணி வோன்குரு மராஅடி யேனுன் அடைக்கலமே. (உகஅ)

அருளே மதமெனக் காட்டி யடிய ரகத்திருந்த
மருளே அடைத்த மதமா முகத்தன் மகிழ்துணைவா
தெருளே அடியனுக் கீகுதல் வேண்டுஞ் செழுமறையின்
பொருளே மயிலவ னேசம ராபுரிப் புண்ணியனே. (உகக)

வந்திக்கும் அன்பர்க்கு வாழ்வுங் கதியும் மகிழ்ந்தளிக்குங்
கந்திக ளத்துமை மோந்துகொள் ஆறு கமலத்தனே [ன்
சிந்திக்கும் எனனெஞ்சை நின்பாத கஞ்சத்திற் சேரவைத்தே
புந்திக்கு ளேநிறை வாய்சம ராபுரிப் புண்ணியனே. (உஉ௦)

நதியு மதியுங் குடிகொண்ட வார்சடை நம்பனுக்கோர்
நிதியுந் தருவும எனவந்த வாநின தன்பருக்குக்

உகஅ. திரம் - நிலைபெற்ற. அணி நீடிய - அழகுமிக்க.

உகக. மதம் - மதநீர். மருள் - ஆணவமலம். மத மா - மதம் பொருந்திய யானை. தெருள் - ஞானச் செல்வம்.

உஉ௦. கந்தி - கமுகு. களம் - கழுத்து. சிந்திக்கும் - விஷயங்களை நினைக்கும்.

உஉக. நிதி - சங்கநிதி, பதுமநிதி. தரு - தேவலோகத்திலுள்ள கற்பக முதலிய ஐந்து மரங்கள்.

கதியுந் திருவுந் தருவள்ள லேகடை யேனையும்ஆள்
பொதியு மலர்ப்பொழிற் சூழ்சம ராபுரிப் புண்ணியனே. (உஉக)

கனனிய ராம்இரு வோரும் இருபுடை காதலுற
மன்னிய நாப்பண் இருந்தனை யோருககும் வாழ்வுதரும்
நின்னியல் பேதென ஓதுகிற் பேனநெடு மால்மருகா
பொனணியல் மேனிய னேசம ராபுரிப் புண்ணியனே. (உஉஉ)

இகலடைந் தேவருஞ் சூர்குல மாய இருளினுக்கோர்
பகலடைந் தாலென வேல்விட்ட தீர பவனன்இலா
தகலடைந் தார்சுடர் போல்நின றுனைப்பணி அனபரைப்போல்
புகலடைந் தேனையும் ஆள்சம ராபுரிப் புண்ணியனே. (உஉங)

கவனம திக்குமென னெஞ்சைத் திருத்திக் கடவுளரும்
எவன மதிகருநின் றாள்உன வைத்திங் கெனையளிப்பாய்
சிவன மதிகருஞ் சிறுமத லாய்புகழ் செப்பிழுப்பார்ப்
புவன மதிகருஞ சமரா புரிவரு புண்ணியனே. (உஉச)

உஉக. பொதியும் - நிறைந்த. பொழில் - சோலை.

உஉஉ. நாப்பண் - நடு.

உஉங. இகல் - பகை. மாய - அழிய. பவனன - காற்று. நினறு - அசைவினறி இருந்து.

உஉச. கவனம் மதிகரும் - பறறினைப் பற்றும். கடவுளர் - தேவர். எவனம் - இளமை. சிவனமதிகரும - சிவபெருமான மதிகரும்.

மறைகொண்ட பல்கலை ஆய்ந்த பொதிய மலைமுனிக்கு
நிறைகொண்ட போதம் உரைசெய்த தேசிக நின்னடியேன
கறைகொண்ட பவ்வத்தின மூழ்காது காக்க கடனஉனக்கே
பொறைகொண்ட மாதவர் சூழ்சம ராபுரிப் புண்ணியனே. ()

நாகப் படமணி குத்தியெ டுத்துந டம்புரியுந்
தோகைப் பரிமிசை தோனறிய வாதுக ளினறடியேன
ஏகத் தியானத திருந்திளைப் பாற இனிதளிப்பாய
போகதது நாகர் புகழ்சம ராபுரிப் புண்ணியனே. (உஉசு)

கோழிக் கொடியையின வேலை மயிலைக் குறிததவரை
ஊழிக் கனலும் அணுகா தெனினஉனையேயடைந்தேற்
காழிப் பவமும் உளதோ அரிவையர் அப்புசந்தம்
பூழிக் குளுமணக் குஞ்சம ராபுரிப் புண்ணியனே. (உஉஎ)

நாரணன ஆரணன எந்நாளும் போற்று நளினபத
காரணன பாகம பிரியாத கனனி களிககவருஞ்
சீரண வுனபதச் செநதா மரையென சிரசில்வைப்பாய்
வாரண வெல்கொடி யாய்சம ராபுரி வானவனே. (உஉஅ)

உஉரு. கறை - தீமை ; குற்றம். பவ்வம் - பிறவிக்கடல்.

உஉசு. துகள் - குறறம். போகத்து நாகர் - போகபூமியில் வசிக்கும் தேவாகள்.

உஉஎ குறித்தல் - நினைத்தல். ஆழிப்பவம் - பிறவிக் கடல். அரிவையர் - மங்கையர். அப்பு - பூசிய. பூழி - புழுதி.

உஉஅ. ஆரணன - பிரம்மா நளினம் - தாமரை. காரணன் - சிவன. வாரணம் - சேவல்.

வாதமுடன்பிததம்ஐயெனனுமூனறினவரும்பிணிதீர்த
தேதனபிழைபொறுததேனறுகொள்ளாயஎழில்ஆர்குறப்பெண்
காதல்புரிந்தணைபனனிருசெம்புயககாங்கெயனே
மாதமும்மாரிசொரிசமராபுரிவானவனே. (௨௨௯)

கரும்போ தவளக கடலமிா தோகன மாமழையோ
அரும்போ தெழுநற வோஉற வோஜய நீகேகியினபங்
தரும்போ தமோஙின அருளினை ஏதெனறு தானுரைப்பேன
அருமபோ தககளி றேசம ராபுரி வானவனே. (௨௩0)

தோன மயிற்பரி யேறிவந் தெனனெதிா தோனறிஅருள்
ஓகை மிகவும புரிநதெனை ஆள்வதும் உண்டுகொலோ
பாகை மறுதத மொழித்தெய்வ யானை பரிகணவா
வாகை புனைவடி வேற்சம ராபுரி வானவனே. (௨௩௧)

ஆறங்க நானமறை ஓதுங் குறுமுனிக கானமறைப்
பேறங் குதவும் பெருமான் அமிாதம் பிறங்கியெழு
பால்தங்கு வாரி துயினறோன மருக நினபாதம்உனு
மாறிங கெனககரு ளாய்சம ராபுரி வானவனே. (௨௩௨)

---

௨௨௯. ஐ - கோழை; சிலேத்துமம. ஏதன - துனபுடையேன். எழில் - அழகு.

௨௩0. அரும் - அரிய. போது எழு - மலரில் தோனறும். போதகம் - ஞானம்.

௨௩௧. அருள் ஓகை - அருளானநதம். மறுத்த - பழித்த பரி - விரும்பும். வாகை - வெற்றிமாலை.

௨௩௨. அங்கம - சாஸதிரம். மறைப்பேறு - வேதததின பயன.

ஏழைதொண்டேன்உனை அண்டினேறனை யென்றுகொள்
மாழைப்பொருப்புவில்லாளனைமைந்தாநினைவந்திகிலாக [ளாய்
காழைப்பொருவுமனத்தினனாயினுங்காப்பைகண்டாய்
வாழைப்பெருங்குலஞ்சூழ்சமராபுரிவானவனே. (௨௩௩)

பேயன் பிழையையும் பித்தன் பிழையையும் பேசரிய
சேயின பிழையையுந் தேரார் பெரியா சிறியபுனமை
நாயன பிழைதனை நீபொறுத தாளுதி நாயகமே
மாயன திருமரு காசம ராபுரி வானவனே. (௨௩௪)

கண்ணிற் சிறந்த கருமணி யேகடை யேனஇதயத்
துண்ணிற்கு மோரொளி யேவெளி யேஉயா தேவரெல்லாம
விண்ணில்தருமலர்கொண்டேயிறைஞ்சும்உன்மெனமலர்த்தாள்
தண்ணிற் சிறந்தன ரேசம ராபுரிச் சண்முகனே (௨௩௫)

தீதே புரியுங் கொடியேன் அகததுன் செறிகழல்தாள்
போதே யிருக்க வரந்தரு வாய்புனக குன்றவர்தம
மாதே புணரு மணிப்புயத் தாய்வண்டு கிணடிமொய்க்கத்
தாதே சொரிபொழில் சூழ்சம ராபுரிச் சணமுகனே. (௨௩௬)

---

௨௩௩. மாழை - பொன. காழ் - வைரம.

௨௩௪. தேரார் - ஆராயார. புனமை - புலலிய. நாயன - நாயேனது.

௨௩௫. வெளி - சிதாகாசம். தண் - அருள்.

வஞ்சக நெஞ்சினன் ஆயினும் மாதர் வலையிற்கொட்டும்
பஞ்சன நெஞ்சினன் ஆயினும் உனறனை பணிபுரியா
தஞ்சுறு தீவினை செய்தேன எனினும் அடியனுக்குன
தஞ்சம லாதுள தோசம ராபுரிச் சிண்முகனே. (உருஎ)

அரையிருள் நோககும் விழிபோல் மலஇருள் ஆழுமெனனைப்
புரையறும் உனமலாத் தாட்பிர காசம் புகுதவைப்பாய்
வரையுறு தோள்வள்ளி நாயகி கொங்கை மணந்தவனே
தரையுறும் அனபர் புகழ்சம ராபுரிச் சண்முகனே. (உருஅ)

தீதொணறு நெஞ்சினனை எனறுகொல் உனறன திருவடியாம்
போதொன றிரத நறைபெறு வேன்பொரு சேலிணைபோற
காதொனறு கண்ணினள் கானக குறததிதன் காதலனே
தாதொனறு பூமபொழில சூழ்சம ராபுரிச சண்முகனே. (உருகூ)

விடையுடை யானுங் கருடத் துவசனும் வெஙகுலிசப்
படையுடை யானும் அனகமகொடி யானும் பணிபெரியோய்
கடையுடை நாயிற் றிரியுமெனை ஞைசை களைதிமிரத்
தடைவிடு நெஞ்சினா சூழ்சம ராபுரிச் சண்முகனே. (உசO)

உருஎ. கொட்டும - கொட்டிய. அஞ்சுறு - அஞ்சததகக.

உருஅ. அரை இருள் - வீட்டறையிலுள்ள இருள். வரை உறு - மலையை யொத்த. தரை - உலகம்.

உருகூ. இரத நறை - இரசமுள்ள தேன. சேல் இணை - இரண்டு சேல்கள்.

உசO. குலிசப்படை - வச்சிராயுதம். நாயிண - நாய்போலும். களை - ஒழித்தருள். விடு - விடுபட்ட.

கலிவிருத்தம்.

அருளைங்கரன இளையோயதிகழ் ஆறுனன நாதா
இருளினறி இருந்துனபதம் ஒனறெய்துலை அடியேன
மருவொனறிய நீபத்தொடை மார்பாவடி வேலா
திருவொனறிய போரூரஉறை தேவாகுக வேளே. (௨௪௧)

ஈசனறரு குமராஇம கிரியானமகள புதல்வா
நேசந்திகழ் இருபாவையர் நினைவொனறிய வடிவா
மாசினறுன தருள்நினறிடு வழிதந்தெனை ஆளாய்
தேசொனறிய போரூரஉறை தேவாகுக வேளே. (௨௪௨)

புவனஞ்சர அசரஞ்செறி புறன்உள்ளொடு கீழ்மேல்
நவமொன்றிய சுகபூரண நாதாசிவ போதா
தவமுப்பதி அறிவுமநனி தந்தினறெனை ஆளாய்
சிவனினசுத போரூர்உறை தேவாகுக வேளே. (௨௪௩)

சூர்சேனையை அடுவீரர்கள் தொழுபங்கய பாதம்
ஏர்கூரஎந் நாளும்என துளமனனுற நினையாய்
தார்மார்பக கூர்வேலவ தடமாமயில் வீரா
சீரமேவிய போரூர்உறை தேவாகுக வேளே. (௨௪௪)

---

௨௪௧. ஆனனம் - முகம்.

௨௪௨. ஒனறிய - பொருந்திய. மாசு - குற்றம்.

௨௪௩. நவம் ஒனறிய - புதிதாக விளையும். சுதன் - புதல்வன்.

௨௪௪. அடு - கொல்லும். ஏர் கூர-அழகு மிக.

தகர்ப்பரி மிசையேறிய தாளாஅணி தோளா
சுகநற்கதி பெறஎற்குள துகளற்றிட நினையாய்
நிகழ்குககுட விருதசுரர் நிருபாஅரி மருகா
திகழ்உற்றிடு போரூர்உறை தேவாகுக வேளே. (உசரு)

நல்வந்தனை அடியாருளம் நாடும்படி தருவோய்
அல்வஞ்சனை அறஎனனுளம் அருள்செய்ததில் நிறைவாய்
எல்வந்துறு வேலாமயில் ஏறுந்தெய்வ ராயா
செல்வந்திகழ்.போரூாஉறை தேவாகுக வேளே. (உசசு)

கனகும்பனநல் உளமாவிழி காணுந்திரு வடியாய்
நினைவும்மல இருளும்அறு நிலைதந்தெனை ஆளாய்
வனசந்திகழ் திருமாதருள் வளருஞ்சனர் குழுமித்
தினமும்புகழ் போரூர்உறை தேவாகுக வேளே. (உசஎ)

அயனார்அறி வருமோாமொழி அரனார்ககரு ளியவா
மயல்தீர்பரி புரணத்திடை வைத்தினறெனை ஆளாய்
உயர்மாமறை முடிமீதினில் உறுகாரண சுகமே
செயவேலவ போரூர்உறை தேவாகுக வேளே. (உசஅ)

உசரு. தகரம் - யாடு.

உசசு. நல்வந்தனை - நல்ல வழிபாட்டில். வஞ்சனை அல் அற - ஆணவ மலமாகிய இருள் ஓட. எல் - விளக்கம்.

உசஎ. கும்பன - அகத்திய முனிவன. நல் உளம் மா விழி - நனமை யமைந்த ஞானக் கண். சனர் - செல்வர்கள்.

வானோர்தொழு பதியேசடை மன்னன்தரு மதியே
ஞானோதயம் அகலாதெனை நண்ணும்படி அருளாய்
கோனேஅரு ளோனேகுண வானேமயி லோனே
தேனார்பொழில் போரூர்உறை தேவாகுக வேளே. (௨௪௯)

இசைஒன்றிய இயல்நாடகம் எணிஓதிய புலவா
அசைவின்றி இருந்தென்றுன தடிசேர்குவல் அடியேன்
விசைசென்றிடு மயில்வாகன மிசையேறிய கோவே
திசையெண்ணுறு போரூர்உறை தேவாகுக வேளே. (௨௫௦)

(மாலை)

ஆறு முகம்வாழி ஆறிரண்டு தோள்வாழி
தேறுபதம் வாழிஇரு தேவியார்—வீறுபுடை
வாழிவேல் வாழி மயில்வாழி போரூரா
வாழிசகம் வாழி மகிழ்ந்து. (௨௫௧)

௨௫௧. தேறு - தெளிந்தடையும். பதம் - திருவடி. போரூரார் - திருப்போரூரில் வசிக்கும் அடியவர். சகம் - உலகம்.